

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 40 d broj 588

BILL

HICKOK

U OPASNOSTI

J. R. Roberts

BILL HICKOK U OPASNOSTI

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR „Vjesnik“ (predsjednik Poslovnog odbora **Marinko Gruić**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR „Vjesnik“, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o., OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije „Romani i stripovi“: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** („Laso“), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke „Super strip“ i „Trag“), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan-Bender** („Život“).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 588

J. R. ROBERTS: BILL HICKOK U OPASNOSTI

Naslov originala: **THE GUNS OF ABILENE**

Recenzija: **Ida Biard**

Copyright: **Robert J. Randisi**, posredstvom **G. P. A., München**

Prijevod: **Jadranka Ivčić**

LASO 588 izlazi 18. 1. 1985.

I

Godine 1871. u Abileneu, malom gradu u Kansasu, vladao je pravi pakao. Grad je vrvio od prostitutki, kockara i revolveraša.

Za takav divlji grad bila je potrebna čvrsta ruka. Do 1870. šerif Abilenea bio je Tom Smith, sve dok nije ubijen prilikom jednog okršaja. Naslijedio ga je Divlji Bill Hickok.

A zatim sam došao i ja, Clint Adams.

Billu je njegovo ime najjača karta, jer je svatko čuo za Divljeg Billa. Slično je bilo i sa mnom. U toku godina stekao sam reputaciju i predstavnika zakona i revolveraša. Prije nekoliko godina neki me je zlobni novinar prekrstio u Gunsmitha zbog moje vještine s oružjem, ne samo kad je riječ o pucanju već i o popravljaju i popravljaju pištolja i pušaka.

To ime me i danas prati, premda se ja njime nikad ne služim.

Za razliku od Billa Hickoka, meni ono pomalo smeta, kao i reputacija revolveraša, dok on u svojoj slavi gotovo uživa.

Bio sam u Teksasu kad sam pročitao Billov oglas u novinama. Upravo sam se izvukao iz neke gužve u Meksiku, a osim toga sam bio prisiljen ubiti mladoga revolveraša koji je vjerovao da ću mu ja biti ulaznica do slave. Nisam bio nimalo sretan zbog tog događaja. Osim toga, napustio me je i pas, vjeran pratilac od Oklahome do Meksika i Teksasa, koji mi je više puta spasio život. Poslije te avanture pas je odlučio poći svojim putem i taj mi je nezgrapni crveni četveronožac nedostajao.

Tako sam bio raspoložen kad sam pročitao oglas:

»Traži se Gunsmith, ne zbog svoje sposobnosti da popravlja oružje, nego da se njime služi. Neka se javi na adresu: Abilene, Kansas«

Znajući moć svoje slave, Bill se nije potpisao ispod oglasa. Svima je bilo poznato da je on šerif u Abileneu, pa je bio siguran da ću shvatiti poruku.

II

Do podne je Abilene nalikovao svakome drugome gradu. Možda malo življi, ali još prilično miran i bez izgreda. Najprije sam odlučio potražiti salun, a potom Billa.

»Bull's Head« je svakako najveći salun u gradu. Čak i u ovo mirno doba dana neki stolovi za kartanje bili su zauzeti. Opažio sam da se karta faro, poker, a uz to još neke druge igre. Za stolovima s ruletom još nije bilo nikoga.

— Pivo — obratio sam se barmenu. Za tren oka se predamnom stvorio vrč pjene. — Da tražim pivo u pjeni? — okosio sam se na barmena. — Donesi mi pivo, prijatelju!

Čovjek me zlovoljno pogleda, ali bez riječi uzme vrč i donese novi.

— Nemoj mi plašiti barmena, Adamse — čuo sam glas iza leđa.

Okrenuo sam se tek pošto sam popio pivo. Ben Thompson je bio visok, naočit muškarac, tridesetogodišnjak. Nekoć je bio poznat po svojoj nagloj čudi, ali se s vremenom naučio obuzdavati. Sada je ubijao hladnokrvnošću koja svakome ulijeva strahopoštovanje.

— Zdravo, Bene — rekao sam nemarno. Bio je odjeven kicoški i nalikovao više na kockara nego na revolveraša. — Zar si revolvera zamijenio kartama?

— Gotovo da je tako — obješenjački osmijeh zatitra mu na licu dok je razgrtao kaput da mogu ispod njegova pazuha vidjeti novi kolt »cloverleaf«.

— Nisam znao da voliš tu vrstu revolvera?

— Moj je ortak tražio da nosim ovo umjesto kolta kalibra 45.

— Ortak?

— Da, Phil Coe — objasni on.

— Zajedno posjedujemo ovaj salun.

— Coe — ponavljao sam zamišljeno. — Poznajem li ga?

— Ne bih rekao. Phil je kockar. Salun je njegova zamisao. Mene je pozvao da u nj uložim novac.

— Moram priznati da sam iznenađen — rekao sam ogledavši se. — Biti vlasnik ovolikog saluna nije mala stvar.

— Čovjek se mora baviti i nečim drugim osim pucanjem, Clinte. Uzmi još jedno piće. Ja častim.

Začudile su me Thompsonove riječi o pucanju. Uvijek sam mislio da ne može raditi ništa drugo osim toga.

Pitao sam se kako se slaže s Hickokom koji je ovdje šerif. Dva revolveraša zajedno često reagiraju kao i dva pijetla na borilištu.

Nisam čuo za njegova ortaka Phila Coea, ali je zacijelo snažna ličnost kad je uspio natjerati Thompsona da nosi odijelo i džepni revolver.

Barmen mi je dao još jedno piće na račun kuće i pri tom zlobno dodao:

— Dok nema gospodina Coea.

— Što to znači? — pitao sam začuđeno. — Ben Thompson je rekao da časti.

— Da, ali gospodin Coe je gazda — odvrati mladić.

— A što je Thompson?

— Gospodin Coe je smatrao da će njegova blizina pomoći da izbjegne neprilike u salunu.

— Shvaćam — rekao je tiho. Lukav je taj Coe, pomislio sam. Uzeo je Bena za »ortaka« samo da s njegovim revolverom osigura mir u kući.

Što bi rekao Thompson da to zna?

III

Šerifov je ured bio zaključan i to me iznenadilo. Neko sam vrijeme stajao na pločniku razmišljajući kamo da pođem. Budući da Billa nisam našao u »Bull's Headu«, moram ga pokušati pronaći u drugome salunu. Jedini drugi salon te veličine u gradu zvao se »Alamo«.

Sav prostor saluna bio je zauzet kartaškim i kockarskim stolovima. U stražnjem dijelu prostorije, leđima okrenut zidu, sjedio je Bill Hickok i igrao poker.

Opazivši prazan vrč, otišao sam do šanka, naručio još dva piva i odnio ih za Billov stol.

— Takva se igra ne igra suhoga grla — rekao sam spuštajući jedno ispred njega.

— Ostani tu — Bill nije ni podigao pogled sa svojih karata. — Igraj — rekao je svome suigraču.

Nakon licitiranja ostali su samo Bill i suhonjavi muškarac što mu je sjedio sučelice. Povećavali su uloge, a za stolom je vladala napetost.

— Poker kraljeva — prolomi se Billov glas, a njegov protivnik srdito baci karte na stol.

Bill pokupi žetone i zatraži novac.

— Hvala, gospodo — reče igračima i ustane. Tek sada mi je pružio ruku.

— Zdravo, Clinte! Drago mi je što si vidio moju poruku.

— Oglas je danima izlazio u svim mogućim novinama i časopisima — rekao sam podsmješljivo.

— Novi ožiljak, — reče on dodirnuvši mi lijevi obraz.

— Tako nekako — odvratio sam neodređeno.

Bill je bio čovjek upadljive vanjštine. Unatoč velikom nosu, bio je naočit. Dugački brkovi i kosa uvijek su mu bili čisti.

O boku mu je visio revolver smith wesson kalibra .32 vrlo lagan, ali ništa manje ubitačan u pravim rukama od kalibra .45. A Billove su ruke prave.

Poveo me do slobodnoga stola.

— Vjerojatno se pitaš zašto sam te zvao — rekao je otpivši nekoliko gutljaja piva.

— Moram priznati da sam znatiželjan.

— Ovo je surov grad, Clinte. Siguran sam da si to čuo.

— Jesam.

— Posljednjih dana još je suroviji no obično. — Zašutio je i ponovo otpio gutljaj piva — Pretpostavljam da si opazio salon »Bull's Head«? Ima upadljiv natpis na ulazu.

— Ne samo da sam ga opazio, nego sam i bio u njemu.

— Zašto? — oči su mu se suzile.

Da ga nisam dobro poznao, zaključio bih da je sumnjičav.

— Bio sam žedan — izdržao sam njegov pogled.

– Vidio si Thompsona?
– Jesam. Počastio me pićem.
Bille – rekao sam oklijevajući.
– Nadam se da nisi u sukobu s Benom?

– Ne toliko s Benom koliko s njegovim lukavim partnerom Philom.

– Ben mi je pričao o njemu. Kockar. Nisam stekao bog zna kakvo mišljenje o tom čovjeku.

– Imaš pravo. Taj je čovjek pokvaren, Clinte. Znam to pouzdano, ali ne mogu ništa dokazati.

– Zato si mene pozvao, je li?
– pitao sam. – Ja nisam kockar, Bille.

– Ne, nije to posrijedi. S Coeom imam drugih teškoća. Jesi li vidio sliku na ulazu u salun?

– Ne, ne sjećam se dobro. Vidio sam nešto na ulazu.

Coe je postavio ondje sliku koja je bila uvredljiva za žene. Tražio sam da je ukloni, ali je odbio, pa sam poslao pomoćnika da je oboji. – Nagnuo se prema meni. – To sam uradio, a on se zakleo da će mi se osvetiti. Ovdje je na pomolu sukob, Clinte. Zato sam te zvao. Moraš me podržati. Potreban mi je netko kome mogu vjerovati.

– Koliko imaš pomoćnika, Bille?

– Jednoga, i to samo zato što mi je prijatelj. Ne mogu dobiti nikoga tko bi stao uz mene – reče ogorčeno.

– Je li dobar?

– Mike Williams mi je prijatelj, vjerojatno jedini u ovome gradu. Nije osobiti revolveraš, ako si to htio znati.

Saznao sam ono što me zanimalo. Nas dvojica i još jedan čovjek bez mnogo iskustva, suprostavit ćemo se Coeu i njegovim ljudima.

– Osim Coea, ima još dosta teškoća u gradu – nastavio je Bill.

– Zašto nisi zatražio pomoć od Thompsona? – upitao sam ga.

Odmahnuo je glavom.

– Ben je zaveden Philovim slatkim riječima. Osim toga, ima ženu i dijete. – Coe je u stvari pravi gazda, zar ne?

– A Ben toga nije svjestan – reče Bill.

– Jesi li mu pokušao to reći?

– Nije to moja dužnost, Clinte – odvratio je oporo.

Posljednji put kad sam bio s Billom, on i mladi prijatelj Earp pomogli su mi protiv šestorice bandita. Bez Billove pomoći zacijelo ne bih izvukao živu glavu, a ovako smo sva trojica prošla bez ogrebotine.

– Znaš da ću biti uza te, Bille – rekao sam mu. – To si znao kada si objavio onaj oglas.

– Osmijeh mu ozari lice.

– Imaš pravo. Znao sam. – Protrlja bradu i nastavi: – Dođi poslije u moj ured da ti dam značku.

– Zašto značku? – pobunio sam se. – Bolje je da se u gradu ne zna razlog moga dolaska.

Nekoliko me je trenutaka zamišljeno promatrao, vjerojatno se pitajući ne postoji li drugi razlog zašto ne želim nositi značku.

– Zvući kao dobra zamisao
– rekao je napokon. – Neka bude kako ti kažeš.

– Čuo sam tko je vlasnik »Bull's Head«. – rekao sam Billu – no nisi mi rekao tko je vlasnik »Alama«?

– Bi li mi vjerovao kad bih ti kazao da je to žena? Zove se Nell Virdon. Vrlo je lijepa.

– Ima i drugih djevojaka? – upitao sam lukavo.

– Zanimaju te? – reče on umjesto odgovora.

– Samo sam znatiželjan – rekao sam krišom promatrajući crvenokosu u zelenoj haljini koja je posluživala goste koji su kartali faro. Na trenutak su nam se oči srele. Djevojka mi se nasmiješila, a zatim obratila pažnju gostima.

– Nisam znao da igraš faro – reče Bill prateći moj pogled.

– Ne igram faro – odvratio sam spokojno – ali bih zato večeras možda zaigrao poker.

– Ovdje se igraju zanimljive igre.

– Ne ovdje – rekao sam mirno. – Poći ću u »Bull's Head«. To ne bih mogao uraditi da imam značku, zar ne?

– Imaš pravo, stari.

IV

Bill mi je preporučio »American House«, najveći hotel u Abileneu. Na recepciji je radila djevojka, kojoj nije bilo ni dvadeset godina, u jednostavnoj plavoj haljini. Pune, jedre grudi drsko su izvirivale iza recepcionarskog pulta. Imala je dugačku sjajnu smeđu kosu i krupne smeđe oči.

– Kako se zovete, ljepotice?
– pitao sam je dok sam svoje ime upisivao u knjigu gostiju.

Djevojčini su se obrazi zarumenjeli.

– Althea – rekla je stidljivo.
– Prijatelji me zovu Allie – dodala je porumenjevši još više.

– Nadam se da ćemo se sprijateljiti. Smijem li vas zvati Allie?

– Dakako. – Ljupko mi se nasmiješila i dodala mi ključeve. – Večeru poslužujemo od pet sati, gospodine Adamse. Hrana u našem hotelu je izvrsna – dometine ponosno.

– Siguran sam da jest, ali neću je ni kušati ako me ne budete zvali Clint – dobacio sam uz smiješak.

– Dobro ... Clinte.

– Želio bih se okupati.

– Na svakome je katu jedna kupaoonica... gosp... ovaj Clinte.

– Hvala, Allie, siguran sam da će mi se svidjeti boravak u Abileneu.

– I ja se nadam da hoće.

U raskošno uređenoj blagovaonici večeru je posluživala plavuša tridesetih godina, bujnoga tijela. Tjednima nisam uživao u ženskom društvu i u meni je svakim časom rasla želja.

Plavuša me drsko probadala očima kao da je znala što se sa mnom događa. S naporom sam odvojio oči od njenih grudi i posvetio se govedskom odresku.

– Vratite se, ako bilo što trebate – rekla je plavuša izazivački dok sam joj plaćao, ostavivši priličnu napojnicu.

– Hoću, hvala – rekao sam značajno.

– Hvala varna – djevojka je istaknula posljednju riječ.

Kad sam ušao u salun, kartanje i kockanje bili su u punom jeku. Neka lica bila su obasjana radošću pobjede, izbezumljena, druga i ispijena zbog loše sreće. Za stolovima za poker nije bilo mjesta, pa sam pošao do bara po pivo.

Barmen se trudio i ovoga puta sam dobio pivo bez imalo pjene.

Dokono sam tražio pogledom Bena Thompsona, ali ga nisam spazio.

– Je li Phil Coe ovdje? – upitao sam barmena.

Pogledom je preletio po prostoriji prije nego što mi je odgovorio.

– Ne, još nije došao. Zašto?

– Ben Thompson mi je kazao da bi me želio upoznati sa svojim partnerom. – Iznenada sam opazio kako neki kauboj ustaje od stola. – Oprostite, jedan je igrač odustao od pokera pa ću zaigrati umjesto njega.

Kupio sam žetona za dvadeset dolara. Prvih nekoliko partija sam izgubio. Zatim sam malo pomalo ušao u igru, uočio osobine ostalih igrača i stekao prevlast.

Najbolji igrač među kaubojima za stolom bio je onaj koji mi je sjedio sučelice. Moglo mu je biti dvadeset i osam godina, a odijelo mu je bilo otrcano od jahanja. Udubio se u igru i dobro je igrao. Pokraj njega je stajao čovjek nešto stariji od njega, ali mu je bio nalik pa sam zaključio da su braća. Obojica su imala brkove i valovitu tamnu kosu.

– Gospodin je dobio – objavio je krupje glasno i gurnuo gomilu žetona prema meni.

Moj protivnik slegne ramenima i ustane.

– Ostao sam bez dolara – rekao je strijeljajući me očima.

– Žao mi je, prijatelju – rekao sam.

– Nije važno – rekao je nemarno. – Dobro sam se zabavio za dvadeset dolara s koliko sam počeo igrati – zastao je i dodao: – Igrate dobro.

– I vi – priznao sam. – Biste li vi i vaš brat popili samnom piće? – upitao sam oklijevajući.

– Hvala – rekao je brat prije nego što je moj protivnik u igri mogao odgovoriti – prihvaćamo poziv.

Krupje se nagne prema meni i šapne:

– Znate li tko su ta dvojica?

Pogledao sam ga i slegnuo ramenima.

– Sudeći po vanjštini braća su. To je sve što mogu o njima zaključiti.

Braća su već krenula prema baru.

– Braća jesu – potvrdi čovjek – ali braća James. Frank i Jesse. Upravo ste operušali Jessea Jamesa!

V

Frank i Jesse James su ispili piće kojim sam ih počastio i napustili salun. Ja sam još malo kartao i odustao kad sam zaradio gotovo dvije tisuće dolara. Za igre nisam opazio ništa sumnjivo što bi govorilo da se ovdje vara.

Unovčio sam žetone i pošao do bara na piće.

— Još želite upoznati gazdu?

— upita me barmen.

— Coea ili Thompsona? — upitao sam bezazleno.

— Coea, dakako — odvratio je osorno.

— Želim.

Barmen je prišao dobro odjevenome muškarcu tridesetih godina koji je stajao leđima naslonjen na šank i promatrao goste. Nakon kraćeg šaputanja, čovjek kimne glavom i uputi se prema meni.

— Gospodin Coe? — upitao sam.

— Tako je — zastao je na trenutak da dohvati čašu s pićem. — Čuo sam da ste prijatelj moga ortaka?

— Bolje reći znanac. Zovem se Adams, Clint Adams.

— Adams ... to ime mi zvuči poznato — rekao je kockar tresući mi ruku.

— Zaista? — podigao sam obrve ne nudeći mu pomoć.

Neka se raspita kod Thompsona.

— Imate krasan salun — polaskao sam taštini vlasnika.

— Da, ovo je najbolja igračnica u gradu — trljao je zadovoljno ruke. — Čak i u državi.

— Bio sam i u drugome salunu u gradu... »Alamu« — nastavio sam nemarno. — I on mi se svidio.

Coe se namrštio.

— Može biti, ali nije ni nalik »Bull s Headu.« Čim se oslobodio Hickoka, posao će ići bolje.

— Imate teškoća sa šerifom? — trudio sam se da mi glas zvuči ravnodušno.

— Ništa sa čim ne bismo mogli izaći nakraj. Hickok je jedne noći ovdje ostavio oveću svotu novaca i otada uporno tvrdi da varamo u igri. I sami ste igrali poker nekoliko sati, gospodine Adamse, i zaradili ste priličnu svotu. Jeste li vidjeli išta što bi govorilo u prilog tvrdnji da se ovdje vara?

— Ne — odgovorio sam iskreno — nisam.

— Naše su ruke čiste — istakne on dramatično, raširivši ruke. — Ne možemo dopustiti da Hickok okolo širi ružne glasine.

— Kako ga se namjeravate osloboditi? On ovdje predstavlja zakon, nije li tako?

— Neće dugo, uvjeravam vas — rekao je povjerljivo. — I sliku iznad ulaza nam je uništio — na licu mu zablista mržnja.

— Ne možete li staviti novu?

— To i namjeravam čim s Hickokom bude... — zastao je na vrijeme.

— Čim s Hickokom... — potaknuo sam ga da dovrši svoju misao.

— Čim Hickok ode — dovršio je i odložio praznu čašu na šank. Iznenada mu se žurilo. — Uživajte u piću, gospodine Adamse. Kuća časti.

— Hvala, gospodine Coe.

Na putu do hotela spazio sam komešanje u slabo osvijetljenoj uličici. Premda na grudima nisam nosio značku, odlučio sam vidjeti što je posrijedi.

Dva su muškarca zgrabila jednu ženu i stisnuli je uza zid.

— Molim vas... — čuo sam njezin glas.

— Hajde, zlato želimo samo malo zabave — govorio je jedan muškarac, uhvativši je za dojkę.

— Molim vas — jecala je žena. — Ja nisam ... nisam ... — jauknula je kada joj je drugi muškarac grubo zavukao ruku ispod suknje.

— Pustite je na miru! Smjesti! — viknuo sam i muškarci su zastali.

Viši od dvojice prvi se snašao.

— Ne zabadaј nos u tuđa posla, prijatelju jer ćemo najprije morati srediti tebe.

— Stojim vam na raspolaganju, gospodo — rekao sam po-druglјivo — ali pustite najprije gospođicu, ako se ne želite skrivati iza njenje suknje. — Do vraga Eli! — zareža jedan od dvojice. — Moramo ga naučiti pameti.

— Ubit ću ga revolverom — javi se Eli, ali prijatelj ga oštro prekine.

Odgurnuo je ženu tako da je pala na zemlju.

— Nećemo potezati oružje zbog ove djevojčure.

Čekao sam ga da mi pride posve blizu. Zatim sam zakoračio u stranu, izmaknuvši njegovu udarcu i pogodio ga šakom snažno u bradu. Pao je na koljena, a još jedan udarac nogom poslao ga je u prašinu.

Okrenuo sam se munjevitom brzinom na vrijeme da uočim kako drugi napadač poseže za revolverom. Odmah sam znao da je toliko spor da ga neću morati ubiti. U mojoj je ruci u tren oka bio revolver.

Čovjek je bez daha zurio u revolversku cijev.

— Prokletstvo! — reče uplašeno.

— Želiš li umrijeti? — upitao sam hladno.

Hitro je odmahnuo glavom.

— Pokupi onda svoga prijatelja i odlazi — naredio sam oštro. — Ako ijednog od vas zateknem sutra ujutro u gradu, loše ćete se provesti.

— Eli... — promuca čovjek sa zemlje, ali ga prijatelj oštro ušutka.

— Šuti, Homere — povukao ga je i pomogao mu da ustane, a zatim su nestali u mraku.

Spustio sam revolver u korice i sagnuo se da pomognem ženi da ustane. Nije mi trebalo dugo da u njoj prepoznam konobaricu iz hotela u kojem sam odsjeo.

— Ne znam kako da vam zahvalim — mrmljala je otresajući prašinu s haljine.

— Ne zahvaljujte mi — odbio sam odlučno. — Da vas otpratim do kuće?

— Hvala.

Zastali smo pokraj vrata njene sobe. Neko smo se vrijeme šutke netremice promatrali. Znao sam da i ona želi isto što i ja.

— Hoćete li ući na trenutak? — upita ona napokon. Oči su joj bile sjajne od želje.

— Hoću, hvala!!

Kosa joj je mirisala po prženim krumpirima, ali to mi nije smetalo.

— Gospodine ja nisam laka... — počela je, ali sam je nježnim poljupcem prekinuo.

— Znam, draga, znam, samo se opusti.

Poslije mi je priznala da je željela biti sa mnom čim me je

prvi put ugledala za večerom. Iskrena i jednostavna djevojka.

Tri tjedna bez žene bila su dugačka, ali mi je strasna plavuša pomogla da nadoknadim ono što sam propustio.

VI

Tek na odlasku iz njene sobe saznao sam da se zove Sheila. Oboma nam je bilo jasno da se ta noć vjerojatno više neće ponoviti.

Billa sam pronašao u salunu »Alamo« kako igra poker.

— Zar nikada nisi u svojoj kancelariji? — dobacio sam mu sa smiješkom.

— Zagušljivo je ondje. Ovdje bolje dišem — odvratio je uz obješenjački osmijeh.

— Jesi li za piće?

Odmahnuo sam glavom.

— Suviše je rano. Bille, jesi li znao da su u gradu Frank i Jesse James? — upitao sam iznenada.

— Jesam — odvrati on. — Posjetili su me u uredu. Rekli su da se žele odmoriti neko vrijeme i da ne traže nevolje.

— Ako im možeš vjerovati — promrmljao sam sumnjičavo.

— Dakako da mogu — naručio je sebi još jedan viski i ja sam ga začuđeno promatrao. Nikada još nije toliko pio u ova doba dana.

— Čini mi se da u ovome gradu ima previše revolveraša — rekao sam zamišljeno.

Mislio sam na Franka i Jessea Jamesa, Bena Hampsona, Billa, a takoder i sebe.

— Dok se jedni drugima mičemo s puta, ne bi trebalo biti

teškoća — rekao je Bill. — Kako je sinoć bilo u »Bull's Headu«?

— Dobio sam na kartama i nisam mogao uočiti ništa sumnjivo.

— To je dobrodošlica vjeruj. Žele te privući.

— Idem ponovo večeras tamo, no svratit ću i ovamo. Želio bih upoznati vlasnicu.

— Mislio sam da ćeš doći sinoć u potrazi za društvom lukavo me promatrao.

— Oh, snašao sam se — rekao sam nedužno.

— Eh, šerife — jedan je čovjek snažno zalupio vratima — Neki jahač dolazi u grad. Prepoznao sam ga, pa sam mislio da će vas zanimati.

— Tko je to?

— Wes Hardin.

Imao sam pravo. Abilene privlači najbolje revolveraše poput magneta.

— Hardin — ponovi Bill mršteći se. — Čuo sam za nj. To je još dječak, zar ne?

— Sedamnaest mu je. Tako sam barem čuo.

Dječak ili ne, on je ubojica, šerife — javi se glasnik.

— Ako je tako, bit će bolje da se za nj pobrinem — reče Bill i ustane.

Nenametljivo sam pošao za njim.

Usamljeni jahač približavao se salunu. Zaključio sam da mu je više od sedamnaest godina, premda se doimao poput dječaka. Kad je sjahao i privezao konja, opazio sam da nije visok ni snažan. Pogled mi padne na dva kolta na njegovim kukovima i odmah sam shvatio da zna njima rukovati.

Zakoraćio je na pločnik pred salunom, a Bill mu pođe u susret. Dok su stajali jedan nasuprot drugome, ja sam se naslonio na zid iza Hardina, pažljivo promatrajući Billovo lice.

— Što mogu uraditi za vas, šerife?

— Zovem se Hickok, Hardine — reče Bill oporim glasom. — Moram uzeti revolvere, dok boraviš u ovome gradu.

— Moje revolvere? — mladić podigne obrve. — Nitko mi ih neće oduzeti.

Billovo se lice uozbilji.

— Sinko — glas mu je bio prijeteći blag — Ja te molim da mi predaš oružje. Ne bi mi bilo drago da ti ga moram oduzeti.

Napeto su se promatrali nekoliko trenutaka, a gomila promatrača je zadržala dah. Zatim sam opazio kako Hardin polako izvlači revolvere iz korica i pruža ih Billu, okrenuvši mu drške. Bill se nagne da ih dohvati, ali Hardin nas je sve zapanjio. Munjevitom je brzinom zavrteo revolvere i Bill se našao pred uperenim cijevima Hardinovih revolvera.

— Još želiš moje revolvere, šerife? — upitao je mladi ubojica.

Znao sam koliko je Divlji Bill brz, ali nije mogao nadmašiti Hardina u ovoj situaciji. Znao sam također, da Bill baš to namjerava pokušati. Ne može dopustiti da ga Hardin osramoti pred cijelim gradom. Odlučio sam uraditi jedino što sam mogao.

Položio sam ruku na držak revolvera i napeo kokot Hardin se i ne pomakne, ali je čuo

škljocanje. Nisam bio siguran je li ga čuo Bill koji je bio odviše zaokupljen Hardinom.

— Slušaj sinko! Ne bih te želio ubiti — govorio je on. Bile su to ludo hrabre riječi s obzirom na situaciju u kojoj se nalazio. — Zašto ne bismo ušli u salun, popili piće i razgovarali o svemu

Hardin je bez sumnje uzeo u obzir moj napeti revolver. Spustio je oružje.

— Dobro, šerife, vaš prijedlog zvuči razumno.

Premda je događaj kratko trajao, siguran sam da će ljudi godinama pričati o suočenju Divljeg Billa Hickoka a sa Johnom Wesleyjem Hardinom.

VII

Dok samo nekoliko minuta odnos između Hardina i Hickoka promijenio se iz temelja. U Hardinovima se očima jasno vidjelo divljenje prema Hickoku, Hickok kao da je mladića uzeo pod svoje okrilje.

— Kad god imaš čovjeka na nišanu, nemoj dopustiti da te nagovori da spustiš revolver, sinko — bio je prvi od niza očinskih savjeta koje je Bill dao mladome revolverašu.

Nisam nikada pitao nijednog od njih jesu li čuli škljocanje moga okidača u onom kritičnome trenutku.

Hardin je dojahao sa skupinom stočara iz Teksasa. Pitao sam se poznaje li Bena Thompsona koji je također Tekšašnin. Phil Coe će ga zacijelo pokušati nagovoriti protiv šerifa. Reći će mu da Hickok mrzi Tekšašane.

Bill i mladić su popili po jedno piće, zatim me Bill pozvao i predstavio:

– Adams – ponovio je Hardin. – Čuo sam to ime.

Nisam odgovorio ništa, ali Bill se istrčao sa pričom o našem prijateljstvu i mojem radu proteklih godina.

– Gunsmith – rekao je Hardin. – Dakako, čuo sam za vas.

Ipak u njegovim riječima nije bilo traga poštovanju i divljenju koje je iskazivao Billu.

Razlog tome jest činjenica da je Bill u mnogim krajevima stekao reputaciju ne samo revolveraša i predstavnika zakona nego i ubojice. Mene su nazivali svakako, ali nikada ubojicom.

Bill je četiri godine mlađi od mene, ali je slaviji od mene. On je živa legenda, a vjerojatno će to uskoro biti i Wes Hardin. Nakon pažljiva promatranja zaključio sam da Hardin zaista izgleda kao ubojica i odmah sam prema njemu osjetio odbojnost. Zato sam pronašao ispriku da ne prihvatim Billov poziv na piće.

Rekao sam da želim obići grad, a zapravo sam pošao do staje. Najbolje razmišljam kad sam pokraj Dukea.

– Nisam te zaboravio, stari – rekao sam mu nježno, gladeći mu snažan vrat. – Morat ćemo biti pažljivi. Ovaj je grad lud, a vrví od ubojica.

Čak ni u Billa više nisam bio siguran. On nije onaj čovjek kakvoga se ja sjećam. Previše pije, a još me nešto u njegovu ponašanju smeta, premda mi je teško reći što je to.

Počeo sam razmišljati o Hardinovu dolasku u Abilene. Kakva slučajnost... ili je Coe natjerao Thompsona da pozove svoga sunarodnjaka?

Je li došao s namjerom da ubije Billa Hickoka? Ako je to zaista tako, Bill mu uvelike olakšava zadatak. Obično je Hickok umio dobro procijeniti nečiji karakter, ali ovoga puta bi mogao napraviti grešku... najveću ... i posljednju u životu.

VIII

Zastao sam pred slikom na ulazu u »Bull' s Head«. Bilo je očito da je prvobitna slika prikazivala bika s pretjerano velikim spolnim organom koji je poslije prekriven bojom. Za jednim sam stolom ugledao Bena Thompsona. S vrčem piva u ruci pošao sam prema njemu.

– Sjedni, Clinte – rekao mi je ljubazno.

On je pio kavu.

– Poznaješ li Wesa Hardina? – prešao sam odmah na stvar.

– Poznajem – odvratio je bez oklijevanja.

– Došao je jutros u grad.

– Zaista?

– Imao je mali sukob s Billom odmah poslije dolaska – nastavio sam pažljivo promatrajući njegovo lice.

– Je li ga ubio? – upitao je žustro.

– Nije. Hickok mu je pokušao uzeti oružje, a poslije su pošli zajedno na piće.

– U »Alamo«?

Kimnuo sam glavom, a on se zamislio.

– Bene, jesi li ti pozvao Hardina? – pitao sam otvoreno.

– Da ubije Hickoka? – upita on.

– Da.

– Ne, nisam – odmahnuo je glavom – ali to nije loša zamisao.

– Bene, bi li ti mogao ubiti Billa u dvoboju? – upitao sam iznenada.

– Mogu ubiti svakoga – rekao je nakon kraćeg razmišljanja pomalo hvalisavo.

– Namjeravaš li to uraditi?

– Hickok je šerif. Ne namjeravam pucati na predstavnika zakona. Da nema šerifsku značku... – zastao je odmahnuvši glavom.

– Što misliš je li Coe mogao pozvati Hardina?

– Najprije bi o tome mene obavijestio – odvratio je okolišavajući. Iznenada se namršti kao da se nečega sjetio. – Jesi li došao ovamo da pomogneš Hickoku, Clinte?

– Ako bude trebalo, pomoći ću mu.

Ni ja nisam dao izravan odgovor.

– Nadam se da do toga neće doći, ali Bill pretjerava. Izgubio je ovdje priličnu svotu novaca, a to je prije svega povrijedilo njegov ponos. Zbog toga ne voli naš salun. Možda i zato što ne voli Teksašane, ili stoga što mu je »Alamo« omiljeno mjesto za zalijevanje grla...

– Ni sam nisi siguran što je prava istina.

– A kako bih mogao biti! Ta nisam ja u njegovoj glavi – odvratio je razdraženo.

– Hvala na društvu, Bene. Pozdravi ženu i sina – ustao sam i odgurnuo stolicu.

– Hvala, hoću.

Znao sam da je Ben Thompson najbolji revolveraš kojeg sam imao prilike vidjeti na djelu, s izuzetkom Billa Hickoka, i pitao sam se kakav bi bio ishod njegova obračuna.

Jedno sam svakako znao. Ne bih mu želio prisustvovati.

No te je brige nestalo istoga poslijepodneva. Dok je vozio ženu i sina na obližnji ranč, jedan kotač kola upao je u rupu na cesti. Benova je žena sloмила ruku, mali sin stopalo, a Ben je zadobio težak prijelom noge.

Ben Thompson prestaje biti jedan od činilaca u sukobu koji će promijeniti lice Abilene.

IX

Prvi put od dolaska u grad te sam večeri zatekao Billa u svome uredu.

– Pretpostavljam da si čuo da je Ben izbačen iz igre.

– Jesam. Jesu li ozljede teške?

– Nisu opasne za život, ali će morati ostati u krevetu duže vremena. Žena će mu možda čak i ruku izgubiti.

– Žao mi je – rekao je Bill iskreno. – A dječak? – On je najbolje prošao. – Bill kimne.

– Možda će Coe sada malo popustiti.

– Možda – nije zvučalo uvjerljivo.

– Dakako, mogao bi unajmiti drugog revolveraša.

– Govoriš o Hardinu – oštro me pogledao.

– Tako je, Bille. Taj je dječak ubojica.

– Moram li te podsjetiti da to neki govore i za mene – rekao je hladno.

– Mi znamo bolje.

– Zaista? – upita sumnjičavo. – Ponekad se i sam pitam tko smo i što smo. A ti, također, Clinte. Ubio si prilično ljudi – podsjeti me suho.

– Nikada s predumišljajem, Bille.

– A ja?

– Hardin jest.

– Tako se priča – reče on.

– Vjeruješ li u sve priče što kruže o meni?

– Većinu si priča sam pokrenuo – rekao sam izbjegavajući odgovor.

– Istina – prizna Bill. – Svida mi se mladi Hardin, Clinte. Mislím da ću ga uzeti pod zaštitu, da ne krene lošim putem.

Nisam mu proturječio, niti objašnjavao da je mladić odavno krenuo lošim putem.

– Je li ti ikada palo na um da je možda Coe pozvao Hardina.

Bill je šutio.

– Da sam na tvome mjestu, ja pripazio na toga mladića, Bille.

– Ti pazi na nj, a ja ću paziti na ostale građane. Uzeo sam novog pomoćnika. Zove se Tom Carson i prilično spretno rukuje oružjem.

– Što je sa Jamesovima?

– Oni ne predstavljaju nikakvu opasnost – rekao je samouvjereno. – Pogleda na sat. – Ako želiš upoznati Nell Virdon, vrijeme je da pođemo.

* * *

„Alamo“ je sada, kada je pala noć, bio krcat gostima. Bill je kraće vrijeme prelazio pogledom po sali.

– Eno Nell – rekao je napokon i podigao ruku. Prateći njegovu ruku ugledao sam vlasnicu saluna.

Od divljenja mi je zastao dah, a srce počelo kucati kao ludo.

Bila je visoka, bujnih grudi i tanka struka, s dugačkim krasno oblikovanim nogama. Tamna kovrčava kosa skupljena na potiljku isticala je naglašene jagodice i senzualne usne.

– Hajde, što si se ukočio – gurne me Bill. – Dodi, upoznat ću te s njom.

Jedan pogled uvjerio me da se sva tri njena sugovornika trude da osvoje njenu pažnju, a da je nijedan od njih ne zaslužuje.

– Nell – umiješa se Bill i ne potrudivši se da izusti riječi isprike. Žena se polako okrene licem prema nama. Izbliza je bila još ljepša. Za razliku od ostalih žena u salunu, bila je neznatno našminkana, a oko sebe je širila diskretan miris.

– Dobra večer, šerife – pozdravila ga, ali pogled joj je bio uperen u moje lice.

– Nell, ovo je moj dobar prijatelj Clint Adams.

Ostat će neko vrijeme u Abileneu.

– Drago mi je, gospodine Adamse – imala je promukao glas. – Dobro došli u Abilene. Nadam se da će vam boravak ovdje biti ugodan.

– Već jest – rekao sam drsko je odmjeravajući.

— Roye — okrenula se prema barmenu — molim te da počastiš šerifa i gospodina Adamsa. Kuća plaća.

Popili smo već dosta — počeo je Bill neuvjerljivo, a ja sam netremice promatrao lijepu vlasnicu.

— Što se mene tiče — rekao sam muklo, ne skidajući pogleda s nje — ja sam pijan od trenutka kada sam vas ugledao.

— Vaš mi prijatelj laska, šerife — rekla je Nell obraćajući se Billu. Zatim se okrenula prema meni: — Ne bih rekla da vas je tako lako opiti, gospodine Adamse. Doimate se poput čovjeka koji može savladati svoje osjećaje.

— Ispričajte me, molim vas — javi se Bill svjestan da se između nas nešto događa. — Rado bih odigrao partiju pokera.

— Samo izvolite — rekla je ljupko napućivši usne. — Noćas biste nam mogli napokon ostaviti koji dolar.

— Noćas bih mogao pokupiti cijelu vašu banku — rekao je on sa smiješkom. — U tom bih slučaju postao vlasnikom saluna, a od sutra biste vi radili za mene.

— Sretno, šerife — rekla je Nell.

— Imate lijep salun, gospođice Nell — rekao sam kad smo ostali sami.

Lijeno sam se naslonio leđima na šank i gutao je očima.

— Samo Nell, molim vas, Clinte — na licu joj zatitra očaravajući osmijeh. — Prijatelji se ne bi smjeli oslavljati tako službeno.

— Znači li to da s Billom niste u prijateljskim odnosima.

— Oh, to je nešto drugo. On predstavlja zakon, pa mu se zato obraćam s poštovanjem koje dugujem njegovu položaju — objasnila je s lakoćom. — No ako vas je zanimalo jesmo li šerif i ja bliski prijatelji, odgovor je niječan.

Oštroumna žena, nema što, pomislio sam zadivljeno. Odmah je shvatila na što ciljам. Čak me ni Bill ne bi spriječio da povedem ovu lijepu ženu u krevet, što sam odlučio uraditi od prvoga trena, ali mi je bilo drago što nisu bliski.

— Jeste li okušali sreću u našim igrama, Clinte? — Oči su joj primamljivo svjetlucale.

— Nisam kockao ni kartao ovdje — rekao sam. — Ako ste mislili na igre gore na katu, s vašim djevojkama, odgovor je također negativan — dodao sam sa smiješkom. Drsko sam je svlačio pogledom. — Nikada se ne zadovoljavam drugom nagradom, kad mi je prva nadomak ruci — dodao sam značajno.

— Prvu nagradu nije uvijek lako osvojiti — prihvatila je moju igru. Odjednom sam postao umoran i razdražljiv.

— Ponekad je nagrada ona koja treba osvojiti nagrade-noga — rekao sam zajedljivo. — Oprosite, ali šerifu je potrebna moja moralna podrška.

Š tim sam se riječima okrenuo i ostavio je bez riječi, premda ne i ljutitu, barem sudeći po njenu izgledu.

— Kako napredujete ti i Nell? — upita Bill ne dižući pogled s karata.

– Dobro, Bille. – Neće potrajati dugo – rekao sam značajno.

– Ha! Mnogi su tako mislili, stari moj.

– Da, ali moj se pristup razlikuje od ostalih – rekao sam mirno. Zbunjeno me pogledao.

– Bolje reći nema pristupa – nastavio sam jednostavno dovodeći ga u još veću zabunu. – Neću pokušavati ništa.

U tome su trenutku tri gorostasa ušla u salun i progurala se do bara između uplašениh kauboja.

Za petama im je bio čovjek sa značkom. Zaključio sam da je to Mike Williams ili Tom Carson. Čovjek sa značkom prišao je šerifu. Dugo mu je nešto tiho govorio na uho, a zatim se uspravio i pogledao mene.

– Mike, upoznaj Clintu Adamsa – rekao je Bill. – Govorio sam ti o njemu.

Snažan, pomalo nezgrapan mladić kimne glavom i uputi se prema drugome kraju prostorije.

– Gospodo – rekao je Bill ubrzo nakon toga – dužnost me zove. S malo sreće, vratit ću se na vrijeme da odigramo još koju partiju.

Bill se uputi prema trojici došljaka koja su stajala za šankom i galamila. Williams je pokrивao šerifa s jedne, a ja sam pošao na drugu stranu.

– Oprostite, gospodo – vikne Bill. Tri su se glave gotovo istodobno okrenule. Očito je da su banditi znali tko je Bill, ali kao da ih se to nije dojmilo.

Zaključio sam da ih želja za slavom sprečava da se boje čak i Billa Hickoka.

– Gle, gle tko je došao – kazao je najviši od trojice otegnutim glasom. – Dugokosi šerif. Zdravo, šerife!

– Moram vas, gospodo, zamoliti da mi predate oružje – rekao je Bill hladno.

– Zašto, šerife? – upita najviši.

– Čuo sam da ste izazvali neprilike u nekoliko saluna u gradu. Ne namjeravam vam dopustiti da to uradite i u „Alamu“. Osim toga, zakon u Abileneu mi omogućava da vas razoružam.

Bandit koji je stajao u sredini, rastom najviši, a očito i glavni među trojicom, nosio je revolvere nisko i vjerojatno smatrao da njima odlično rukuje. Ostala dvojica su nosila revolvere visoko, gotovo u struku, i doimala se manje opasno.

Čovjek zaokruži pogledom po sali.

– Koliko vidim, mnogi nose oružje – reče lijeno.

– Tako je, ali oni nisu izazvali nikakve neprilike. Ja sam šerif i imam vam pravo oduzeti oružje.

Čovjek se isprsi.

– Zašto mi ga ne uzmeš? – rekao je izazovno.

U prostoriji zavlada tajac. Bill načini nekoliko koraka unatrag.

– Mike – zaori odjednom Billov glas salunom – nemoj pucati. Previše bi nevinih ljudi stradalo.

– Vas dvojica – obrati se Bill dvojici pratilaca – odmaknite se od vašeg prijatelja. Ako se njemu žuri umrijeti, nema razloga da mu se vi pri-

družite. Dajem vam priliku da spasite živote.

Ljudi su se zagledali jedan u drugoga.

— Nemojte mu dopustiti da vas uplaši, momci — govorio im je voda. — Njegov pomoćnik ne može pucati radi gomile, a on sam je odviše slab za nas trojicu. Drugog pomoćnika očito ovdje nema.

Njegovi prijatelji obazreli su se po dvorani kao da provjeravaju imali voda pravo. Zaključio sam da je došao moj trenutak.

— Oprostite — javio sam se i privukao pažnju sve trojice. — Ja nisam šerifov pomoćnik, ali ću vas bez oklijevanja sravnati sa zemljom ako samo dotaknete oružje.

Bilo je očito da je dvojici pratilaca poljuljana samouvjerenost.

— On je dobrovoljac — javio se Bill. — Klonite ga se jer je on na putu da postane veliko ime — govorio je oštro.

Poslušali su ga i obojica krenula prema meni.

— Dobro, gospodine — obrati se Bill onom grlatome — prvi je potez vaš.

— Mene nećete uplašiti — zlobno se nasmiješi gorostas.

— Šteta. Da sam na vašem mjestu, i te kako bih se bojao čovjeka koji će me ubiti — po-drugljivo će Bill.

U salunu zavlada tišina. Nell Virdon je stajala na drugom kraju bara i nije se doimala nimalo uplašenom.

— Hajde, čovječe — zagrmi Bill — hoćeš li potegnuti već jednom tu prokletu pucaljku ili

ćemo čekati ovdje dok jedan od nas ne umre prirodnom smrću?

Gorostas je očima nemirno lutao po prostoriji i ja sam u tome času shvatio da traži izlaz. To ga je odalo prije no što je počeo oblizivati suhe usnice i grčiti prste.

— Možda bi čovjek htio priznati da je pogriješio i otići iz grada, šerife — rekao sam mirno.

— Zaista? — Bill me nije ni pogledao. — Što vi kažete na ovo, gospodine?

Čovjek je obliznuo suhe usnice i stao trzati licem.

— Čini se da sam pogriješio, šerife — promucio je napokon.

— I?

— Otići ću iz grada.

— Imao si pravo, Clinte — dobaci mi Bill preko ramena. Zatim se obrati gorostasu. — Skini pojas s oružjem i odloži ga na šank.

Čovjek posluša, a njegov primjer slijedili su i njegovi prijatelji. Barmen Roy je pokupio oružje.

— Dodaj to svojoj zbirci, Røye.

— Dobro, šerife!

— Vaše je vrijeme u Abile-neu isteklo, gospodo — obrati se Bill trojici bandita. — Uzjasi-te konje i krenite što dalje odavde.

Uzmicali su natraške prema vratima, kao da se boje da će im netko pucati u leđa. Kad su došli do vrata, naglo su se okrenuli i potrčali prema konjima kao da ih netko goni.

— Dobro, vratimo se svatko svome poslu — objavi Bill.

– Misliš li da ih je poslao Phil Coee? – upitao sam ga.

On slegne ramenima.

– Nikad se ne zna. Hvala ti na podršci, Clinte!

Zato sam došao ovamo, nije li tako?

Uto nam je prišla Nell.

– Hvala što ste sačuvali mir u salunu – rekla mu je toplo. Okrenula se prema meni. – I vama, također, Clinte. Cijenim ljude koji znaju kada ne treba pucati.

– Što se mene tiče, ja sam uvijek protiv pucanja.

– Onda ste u manjini. Muškarci uglavnom pucanjem dokazuju svoju muškost – rekla je Nell.

– To ja nikada nisam trebao raditi, Nell.

– Ako se želite igrati riječima – progunda Bill – ja ću kartati.

– Ima pravo – rekao sam joj kad smo ostali sami. – Ne volim igru riječima.

– Ni ja – priznala je. Obazrela se. – Pretpostavljam da se Roy može pobrinuti za goste. – Pozvala ga je i dobacila mu: – Roye, bit ću gore neko vrijeme. Pobrini se za red u salunu.

– Svakako, gospodice Nell!

Zatim se okrenula meni.

– Moja je soba na vrhu stubišta, prva slijeva. Dodite za pet minuta.

– Za pet minuta – pristao sam. – Ali ni sekunde više.

X

Pokucao sam na vrata njene sobe točno pet minuta poslije toga.

– Naprijed – čuo sam njezin glas.

– Trenutak zatim sam je ugledao. Soba je bila raskošno namještena i diskretno osvijetljena. U sredini je stajala Nell Virdon posve naga.

– Zacijelo sam poludjela – šapnula je jedva čujno.

– Zašto? Ljudi koji znaju što žele nisu ludi – odvratio sam muklo dok sam joj prilazio.

– Znaš li ti što želiš? – jezikom je ovlažila pune usne.

– Znao sam što želim čim sam te ugledao – primicao sam joj se polagano ne skidajući pogleda s nje.

– I ja – rekla je iznemoglo i bacila mi se u naručje. Ruke joj ogrle moj vrat, a usne nam se spoje u strasnom poljupcu.

Prošla je cijela vječnost prije nego što smo se razdvojili.

– Nema više igre riječima, Clinte. Želim te... – govorila je strasno. – Ponesi me do kreveta.

– Položio sam je na krevet, a ona se uspravila i stala me razodijevati. Zatim me ljubila, milovala...

– Radi sa mnom sve što želiš i što si ikada želio.

Nell me sve više iznenadivala. Tako slobodan odnos prema ljubavi nisam još zapazio ni u jedne žene.

Dakako, spremno sam udovoljio njenoj želji.

XI

Ostavio sam je iscrpljenu licem okrenutim prema jastuku i uputio se u salun.

– Jedan visoki, Roye, Dupli!

– Ja častim, Adamse – rekao je položivši čašu ispred mene.

– Zašto? – pitao sam začuđeno.

– Ti si prvi koji je gore pošao već prve noći.

– Zaista? – ispio sam viski nadušak. – Ali nisam prvi koji je otišao gore?

– Ne, nisi – prizna on. – I drugi su na kraju odlazili gore, ali ne tako brzo. Ti si je oborio s nogu, prijatelju.

– Ne, hvala – rekao sam odbivši još jedno piće. – Sada bih otišao do »Bull's Head« na partiju pokera.

– Velik je to salun. Nekada sam tamo radio – reče barmen.

– Zaista? – ovo me zanimalo. – Zašto si otišao?

– Otpustili su me, a time sam dobio najbolju preporuku za ovaj salun.

– Znaš li nešto o tome kako Coe vara na kartama?

Zamislio se trenutak. Napokon slegne ramenima.

– Nikada nisam radio u kartatašnici saluna, Adamse. Samo sam točio piće. Kao i ovdje.

– Hvala, Roye – rekao sam odlučivši da zasad ne nastavljam razgovor o tome. Izašao sam u noć.

Na trenutak mi se učinilo da je jedna sjena prešla ulicu. Malo zatim, pošto su mi se oči privikle na tamu, opazio sam da je to Mike Williams, pomoćnik.

Mahnulo sam mu rukom i nastavio prema »Bull's Headu«. Bio sam na pola puta od jednog do drugog saluna kada je ispaljen prvi metak. Munjevito

sam se bacio na tlo i samo to mi je spasilo život. Planuo je i drugi pucanj Drugi bi me metak bio usmrtio. Dok sam se valjao po zemlji nisam se mogao oteti dojmu da su različite osobe ispalile ta dva metka.

Iza mojih leđa netko je vikao, vjerojatno Williams. Izvukao sam revolver i pokušavao odrediti položaj napadača, kad se pomoćnik pojavio na vidiku.

– Makni se viknuo sam oštro. Moram mu odati priznanje. Reagirao je brzo, bacivši se nadesno, a metak se zario u prašinu na mjestu gdje je dotad stajao.

– Što misliš odakle pucaju? – upita Williams.

– S druge strane ulice – rekao sam. – S visine.

Trenutak zatim uvjerio sam se da su moje sumnje točne. Jedan metak je ispaljen s krova zgrade u kojoj je bila prodavaonica mješovitom robom.

– Jesi li vidio? – vikne Williams.

– Jesam. Jedan od nas bi trebao prijeći na drugu stranu ulice.

– Ja ću a ti me pokrivaj – rekao je on.

Otvorio sam neprekidnu vatru prema krovu, tako da je Williams mirno prešao ulicu. Dao mi je znak da je izvan opasnosti, no u trenutku kada je pošao prema stubištu što vodi na kat, znao sam da mu moram pomoći.

Nadajući se da će napadač s krova zaključiti da ću krenuti lijevo ili desno u nastojanju da se obilaznim putem domognem druge strane ulice, pošao

sam ravno. Zacijelo sam ih zapanjio svojom smjelošću jer im je trebalo nekoliko sekunda da se snađu i počnu pucati. Dotle sam već bio na pola ulice, a meci su padali iza mene.

Žurno sam se uputio prema stubištu kojim je pošao Mike. S krova su dopirali pucnjevi, pa sam prelazio po dvije stube odjednom.

Promolio sam glavu kroz otvor na krovu. Mike Williams je stajao između dvojice napadača s revolverom uperenim u čovjeka ispred sebe, a onaj iza držao je njega na nišanu. Dok su stajali, razmišljajući tko će pucati prvi u koga, ja sam odlučio. Opalio sam metak u čovjeka na stražnjem dijelu krova. Zateturao je, uhvativši se za grudi i pao na krov. Mike također nije tratio vrijeme. Ispalio je metke u drugog razbojnika koji se s krova strmoglavio na ulicu.

XII

Ni ja ni Mike nismo prepoznali napadača, a oružje im je bilo takvo da je na prvi pogled bilo jasno da nisu profesionalci.

Iz smjera »Bull's Head« dotrčao je neki muškarac.

— Clinte, ovo je Tom Carson — rekao mi je Mike.

— Jesi li čuo pucnjeve, Tome? — pitao sam oštrog drugog pomoćnika.

— Jesam jedan — odvrati ovaj — vjerojatno posljednji. Upravo sam izlazio iz saluna.

— Poznaješ li ovoga momka? — pokazao sam na ono što je

ostalo od napadača koji se strmoglavio na ulicu.

— Ne, koliko mogu vidjeti.

— Pogledaj poslije onoga na krovu.

— Hoćeš li reći Billu, Clinte?

— upita Mike.

— Poslije, možda. U »Alamu« je velika gužva i on zacijelo nije čuo pucnjavu. Odviše je zauzet kartanjem, pa ga sada neću prekidati.

Carson i Williams izmijenili su začudene poglede, ali nisu rekli ništa.

— Kamo ćeš ti? — upita me Mike kad sam krenuo ulicom.

— Netko je unajmio ovu dvojicu da me ubiju — rekao sam mirno. — To znači da taj misli da sam mrtav. Prošetat ću se malo po salunu da vidim kako ljudi reagiraju kad me vide živa i zdrava — završio sam podrugljivo.

— Trebaš li pomoć? — upita mladić.

— Ne trebam, Mike, ti se pobrini za leševe. Poći ću sam.

Pitao sam se koliko će puta Coe pokušati unajmiti nekoga da me ubije, prije nego što se odluči da me otvoreno izazove, dakako, ako on stoji iza ovoga. Možda sam nepravedan prema vlasniku najvećeg saluna u gradu, ali sam predosjećao da baš njemu smetam. Ben Thompson mu je vjerojatno rekao da sam došao podržati Divljeg Billa, a kockaru se to nije nimalo svidjelo.

Zastao sam ispred vrata »Bull's Head«, duboko udahnuo i ušao unutra. Odmah sam potražio pogledom Phila Coea. Stajao je za šankom promatrajući goste za stolovima. Post-

epeno su mu oči odlutale do vrata. U trenutku kada su se srele s mojima, učinilo mi se da se Coe ukočio, ali se brzo snašao i mahnulo mi na pozdrav.

Nastavio sam kružiti pogledom po prostoriji, pitajući se je li Coe unajmio već novog revolve-raša, s obzirom da je Ben Thompson izbačen iz igre. Nisam vidio nijedno poznato lice, sve dok mi pogled nije zapeo za jedan stol u kutu. Ondje je leđima okrenut zidu, a očima uperenim ravno u mene sjedio John Wesley Hardin.

XIII

Promatrao sam uporno mladoga ubojicu sve dok nije oborio pogled zagledavši se u karte Sto, do vraga, radi u ovome salunu ako se sprijateljio s Hickokom? Ponovo sam se upitao nije li Col poslao po njega.

Prišao sam baru i naručio pivo. Dobio sam pjenu. Dakako, sada kada je Ben Thompson izbačen iz igre, baremen se vratio svojoj staroj praksi. Piće mi je bilo samo izgovor da uđem u salu, pa nisam rekao ništa. Barmen je očito to smatrao svojom pobjedom nada mnom, a ja nisam vidio ništa lošeg u tome da malome čovjeku priuštim malu pobjedu.

— Čuo sam pucnjavu, gospodine Adamse — javi mi se iza leđa Coe ugladenim glasom. Znate li nešto o tome?

— Ne znam — uzvratio sam nevino. — Kad sam ja prolazio, posvuda je vladao mir.

— Shvaćam, vjerojatno sam krivo čuo — rekao je vlasnik polako.

— Siguran sam da je tako. Otpio sam gutljaj pjene.

— Noćas u salunu imate slavu ličnost.

— Mladog Wesleyja? Da, on je Teksašanin i ovdje dobro došao gost. Ben i ja smo ga upoznali prije nekoliko mjeseci u Teksasu. Postali smo vrlo dobri prijatelji.

— Zanimljivo — promrmljao sam kroza zube. — Čini mi se da taj mladić lako stječe prijatelje. Sprijateljio se s našim Billom Hickokom.

— Čuo sam — reče kockar suho. — Rekao sam mladiću da pripazi s kim se druži, gospodine Adamse. Šerif nema mnogo prijatelja u gradu.

— Je li to upozorenje ili prijetnja? — upitao sam oštro.

— Nijedno od toga, uvjeravam vas. To je samo moje mišljenje. Čak je i Gradsko vijeće razočarano njegovim ponašanjem.

— Ponašanjem?

— Pije, karta, a da ne spominjemo da neprekidno ometa Tekšašane. Ako tako nastavi, ubit će ovaj grad. Tekšašani su došli ovamo s dosta novca, a gradu je potreban novac.

— Shvaćam. Vi ste zabrinuti za grad.

— Zaista brinem za grad i njegove stanovnike.

— Pretpostavljam da su građani Abilenea sretni što imaju vas, gospodine Coe.

— Vi ste sarkastični, gospodine Adamse, ali moje su riječi iskrene, a sada me, molim vas, ispričajte.

Skrenuo sam pogled na Hardina koji je bio zadubljen u karte. Sjedio je baš onako kako sada i Hickok sjedi u »Alamu«.

Ispivši do kraja pjenu piva, yaključio sam da ovdje više nemam što saznati. Više me nije zanimalo vara li Coe na kartama. Ma kakav razlog bio neprijateljstvu između Coea i Hickoka, postao je nevažan. Ono što je važno, jest činjenica da njihov sukob može uništiti ovaj grad.

XIV

Idućega su dana Jesse i Frank James odjahali iz grada. Da je to uradio i Wes Hardin, osjećao bih se mnogo bolje. Toga sam jutro ispričao Billu što se dogodilo prošle noći.

— Niste prepoznali napadaće? — upita on na kraju. Odmahnuo sam glavom. — Misliš da ih je unajmio Phil Coe, zar ne?

— Tako je. Ben Thompson zna zašto sam ovdje. Vjerojatno je to rekao Coeu, a ovaj nije gubio vrijeme.

— Je li prepoznao tvoje ime kad ste se upoznali?

— Rekao je da mu je poznato, ali Ben mu je jamačno poslije objasnio tko sam.

— To znači da se tebe boji više od Carsona ili Williamsa — Bill će zamišljeno.

— Ako uopće zna za Carsona — promrmljao sam.

— Zna — odvrati Bill mrko.

— On zna sve što se događa u ovome gradu.

— Kako to?

— I ja bih to želio znati — progunda s uzdahom.

— Braća James su se povukla s pozornice, Thompson također. Još moramo samo pripaziti na Hardina — rekao sam sjedajući sučelice Billu. — Zar opet počinješ? — vikne on ljutito.

Ispričao sam mu kako sam Hardina vidio u »Bull's Headu« i kako ga Coe naziva svojim prijateljem.

— Prekjučer je sa mnom izgubio na pokeru — reče Bill — pa je momak zacijelo odlučio nadoknaditi gubitak u drugome salunu. U tomu nema ništa lošeg — reče raširivši ruke.

— A što je s prijateljstvom s Coeom?

— Mislim da je on veći prijatelj s Thompsonom i to zato što su Teksašani.

— Bille, čini mi se da je taj mladić tvoja slaba točka — rekao sam srdito.

— Nemaš pravo to reći, Clinte — odvratio je hladno.

— Imam, ako sam došao ovamo da ti pomognem — ostao sam tvrdoglavo pri svome.

— Bojiš li se možda Wesa? — upita on zamišljeno.

Namrštio sam se.

— To bi ti trebao znati. Ja sam oprezan, ali nikada se nisam bojao nijednog protivnika.

— Zaista nikada — lice mu se iznenada razvuče u osmijeh. Udario je šakom o stol. — Ne, nikada. Nebesa, pa ti se ni mene ne bojiš — dometne.

Bojim se za nj, pomislio sam, ali nikada se nisam bojao njega.

— Tako je, Bille. Samo te molim da budeš pažljiviji i oprezniji. To je sve.

— Prihvaćam — složi se on i ustane. — Sada ću poći do pogrebnika. Možda ću prepoznati onu dvojicu koja su te napala.

— Idem i ja s tobom.

— Oh, sjetio sam se — reče Bill kad smo se našli na ulici.

— Što si to, do vraga, uradio s Nell. Sinoć nije dugo silazila u salun, a kada se pojavila, blistala je od sreće.

— Lijepo smo se složili nas dvoje — rekao sam uz osmijeh.

— U to ne sumnjam — potvrdi on udarivši me po ramenu.

Stigli smo do pogrebnika. Bill je netremice zurio u leševe.

— Jesi li prepoznao kojega od njih? — upitao sam kad smo se ponovo našli na ulici.

— Nisam. Mike je svojim revolverom dobro obavio posao. Onaj je momak neprepoznatljiv. Drago mi je što ti je pomogao.

— I Carson se pojavio, ali poslije. Rekao je da je bio u »Bull's Headu« kad je čuo pucanj.

— Što je, do vraga, radio ondje? — zareža Bill. — Rekao sam mu da obide ulice.

Slegnuo sam ramenima.

— To ćeš ga sam morati pitati.

— I hoću! — promrsio je ljutito kroza zube. — Idemo na piće.

Nije mi trebalo dugo da shvatim kamo se uputio. U »Bull's Head«.

— Bille — počeo sam, ali me on žustro prekine.

— Moramo posjetiti Coea. Ne uzbuđuj se, Clinte!

— Gdje je Coe? — upita Bill barmena.

— Još nije došao, šerife — odvrati čovjek stavljajući ispred nas čaše s pivom.

— Kako ti ovo nazivaš? — upita Bill, a ja sam prigušio smijeh.

— Pivo, šerife. To ste naručili, zar ne? — zbuni se čovjek.

— I ovo ti zoveš pivom? — zareža Bill gurnuvši čašu tako da se malo tekućine prolilo po šanku. — Gdje je gazda?

— Rekao sam vam...

— Pozovi ga! Moram s njim govoriti o ovom takozvanom pivu.

— Šerife, doći će poslije — promuca barmen bespomoćno.

Brzina kojom se Bill okrenuo iznenadila je i mene. Zgrabio je vrč s pivom, zamahnuo njime i bacio ga. Vrš je udario u zid i razbio se u tisuću komadića dok je pivo prskalo na sve strane. Zatim je dohvatio moj vrč i bacio ga u drugi kraj prostorije. Ovoga je puta pogodio vrata za koja sam pretpostavljao da vode u Coeovu kancelariju. Ubrzo se pokazalo da sam imao pravo.

Vrata se naglo otvore i na njima se pojavi Coe ljutita izraza na licu.

— Što do bijesa ... — vikao je, a zatim se naglo zaustavio opazivši Hickoka. — Što to, do vraga, radiš?

Bill se i ne pomakne s mjesta.

— Upozorio sam te već prije, Coe. Tvoj čovjek poslužuje pjenu umjesto piva. Također vidim da ljudi koji sjede za stolovima imaju oružje. Rekao sam ti da pokupiš ljudima pištolje kad uđu u salun.

– Šerife, neću ti dopustiti da me optužuješ u vlastitoj kući – odvrati Coe gnjevno.

– Ja predstavljam zakon, Coe – odvrati Bill spokojno. – Radim ono što hoću i gdje hoću. Prijatelj mi upravo priča kako ga je netko sinoć pokušao ubiti iz zasjede. Znaš li ti nešto o tome?

– To nećeš pripisivati meni. Ako je on zaista tvoj prijatelj, to je dovoljan razlog da ga dobar Teksašanin pokuša ubiti.

– Dobar ne postoji – odvrati Hickok zlurado.

– Izlazi odavde prije nego što zaboravim tko si i što si! – Coe se pjenio od bijesa.

– Upozoravam te, Coe! Ako se bilo kome od mojih pomoćnika ili mojih prijatelja nešto dogodi, skupo ćeš mi to platiti – dobaci Bill prijeteći. Zatim se okrene prema meni. – Hajdemo!

– Nećeš još dugo vladati ovim gradom, Hickoke, to ti ja obećavam.

Coe nas je ljutito promatrao dok smo odlazili.

XV

– Čini mi se da si malo pretjerao, Bille – rekao sam zabrinuto. – Mogao bi te napasti.

– Nema on hrabrosti za to.

– Ako je Hardin s njim?

– Ubit ću ga – odvrati Bill oštro. – Idemo u »Alamo«. Žedan sam. – Odjednom zastane.

– Clinte, molim te, učini mi uslugu. Pronađi Toma Carsona i dovedi ga u salun. Moram saznati što je sinoć radio u Coeo-

voj rupi. Stanuje u pansionu na jugu grada. Ili je u javnoj kući...

– Dovest ću ga – obećao sam na rastanku.

Radi li Carson možda za Coea? Je li se zato dobrovoljno prihvatio nezahvalne dužnosti pomoćnika šerifa?

Takva i slična pitanja vrzmala su mi se glavom dok sam tražio Billova pomoćnika.

– Carson? – rekla je njegova gazdarica, starija žena vodenastih očiju. – Nije dolazio sinoć. Sigurna sam da je ostao u jednoj od onih grešnih kuća – rekla je s očitim neodobravanjem.

– Griješnih kuća? – ponovio sam tobože s nerazumijevanjem.

– Kuće u kojima nijedna poštena djevojka ne bi radila, a pošten čovjek u njih ne bi zalazio – prošišta starica strogo. – I ti izgledaš poput grešnika, sinko. Sigurno znaš gdje su takve kuće.

– Znam, gospodo, hvala vam – rekao sam uljudno jedva potiskujući osmijeh.

U središtu grada bile su dvije takve kuće.

– Dušo – rekla je mazno djevojka na vratima – ne otvaramo prije jedan – odmjeravajući me dodala je – ali Billie će mi možda dopustiti da učinim izuzetak u vašem slučaju.

– Možda drugi put – rekao sam blago. – Sada tražim mladića koji se zove Tom Carson. Je li ovdje?

– Što meni znači ime, dušo? – upita djevojka.

Nije joj bilo više od sedamnaest godina. Odjednom mi je na

um pala Allie, djevojka iz hotela. Čini mi se da je nisam vidio cijelu vječnost. Morat ću to nadoknaditi.

– Sjetit ćeš se toga momka, lutko. Ima zvijezdu na grudima – rekao sam mirno.

Lice joj se naglo promijenilo.

– Ah, on. Jesi li mu prijatelj?

– Jedva ga poznajem.

– Bio je ovdje... neko vrijeme – reče djevojka oklijevajući. – Kad je postao suviše grub, Billie ga je zamolila da ode. Čini mi se da je otišao u drugu kuću, nasuprot ovoj ulici. Ondje ima djevojaka koje vole takve grubijane.

– Hvala, djevojčice.

Osmijeh joj ozari lice.

– Vрати se kad ne budeš tako zauzet. Traži Aliciju.

– Upamtit ću, Alicia. Želim ti ugodan dan.

– Vjerojatno se šališ – odreže djevojka i zalupi vratima.

Mala je imala pravo, pomislio sam. Malo je djevojaka koje uživaju u takvu poslu.

Pokucao sam na vrata druge kuće grijeha, kako ih je nazvala stroga Carsonova gazdarica. Ovoga mi je puta vrata otvorio snažan muškarac.

– Tražim Toma Carsona. Je li ovdje?

– Tko to želi znati?

Osvrnuo sam se, a zatim pogledao gorostas u oči.

– Ja – rekao sam jednostavno.

Trenutak me je bijesno promatrao, te mi se činilo da će navaliti na mene. Ipak se odmaknuo da me propusti u predvorje.

– Čekajte – bilo je sve što je rekao.

Nedugo zatim na vratim se pojavi Tom Carson. Još je uvlačio košulju u hlače.

– Što želiš, Adamse? – upita razdraženo.

– Šerif želi da dođeš u »Alamo« – rekao sam mirno.

Nije mi se svidao taj čovjek, pogotovo otkako sam saznao da uživa mučiti žene.

– Dobro – promrmlja kiselo. – Reci mu da ću doći.

– Sada! Poći ćeš sa mnom – rekao sam oštro.

– O čemu je riječ? – upita mršteći se.

– Čut ćeš tamo.

– Zacijelo o onome sinoć...

– Rekao sam Billu što se dogodilo, Carsone, to je sve. Idemo.

– Nisam još završio ...

– Hoćeš reći da još nisi pretukao ubogu djevojku? – rekao sam promatrajući s gađenjem njegove grube šake. – Dajem ti dvije minute da se pojaviš na ulici. U protivnom ćeš na svojoj koži osjetiti kako je djevojkama dok ih tučeš.

Nisam ga čekao ni dvije minute. Pojavio se odmah za mnom, mrmljajući nešto nerazumljivo, a zatim je ušutio. Otpratio sam ga do saluna i ostao vani. Kad je poslije pet minuta izašao, još je na grudima imao značku.

To me iznenadilo.

– Vidim da ti nije oduzeo značku – rekao sam lijeno, a njegovo lice pocrveni – Slušaj, Adamse...

– Slušaj ti mene, Carsone – prekinuo sam ga oštro. – Ako ustanovim da radiš za Phila Coea ili nekog drugog, protiv šerifa Hickoka, imat ćeš sa

mnom posla – dodao sam prijeteći.

Okrenuo sam se na peti, ostavljajući ga da razmisli o mojim riječima.

XVI

Allie Shaw i nije bila tako mlada kako mi se u prvi mah činilo, ali zato nije bila ništa manje lijepa no što mi se učinilo.

Ujak joj je bio direktor hotela, pa je i ona stanovala u njemu. Na recepciji sam saznao broj njene sobe. Zakucao sam na vrata i uljudno je pozvao na piknik. Prihvatila je.

U gradskoj sam staji unajmio kočiju, a zatim u trgovini kupio hranu, pa čak i pokrivač i košaru od pruća. Pečene pilice i vino naručio sam u hotelu.

Tako opremljeni krenuli smo do jezera o kome mi je pričao konjušar. Bilo je to mjesto kao stvoreno za izlet.

Kad smo se udobno smjestili na obali jezera, nagovorio sam Allie da mi priča o sebi. Bila je zaista ljupka u ružičastoj haljini kratkih rukava s dubokim izrezom. S vrpcom u kosi naličovala je djevojčici, premda sam otkrio da ima punih dvadeset godina.

– Rekao bih da si mlada – promrmljao sam, premda mi je zapravo bilo drago što nije.

Dobre mlade djevojke uvijek su u meni izazivale nervozu.

– Znam da izgledam mlada – rekla je djevojka. – Možda bih trebala odrezati kosu, ili šminkati lice?

Obuhvatio sam joj lice rukama.

– Da se nisi usudila uraditi tako nešto! Ne možeš biti lepša no što jesi.

Obrazi su joj se zarumenjeli. Ponikla je pogledom. Kakva razlika između ove djevojke i Nell Virdon, pomislio sam. Iz različitih razloga privlačile su me obje. Čim sam ugledao Nell, znao sam da želim s njom u krevet, a bio sam siguran da će mi to poći za rukom. S Allie je bilo drukčije. Oh, želio sam i nju, to priznajem, a nisam bio siguran da ću tu želju ostvariti.

U Abilene je došla u jedanaestoj godini s roditeljima, pošto joj je ujak postao upravitelj hotela. Nedugo zatim umrli su joj roditelji, te je ostala na brizi ujaku.

– Dobar je prema meni – rekla je tiho. – Dakako, nije poput oca, ali dao mi je sobu, hranu i uvijek mi je spreman pomoći.

S iznenađenjem sam ustanovio da je Allie i mene povukla za jezik. Pričao sam joj o svome dolasku na Zapad, kako sam bio pomoćnik šerifa, i o ljubavi prema oružju.

– Čula sam da se priča ... – počela je djevojka.

– O čemu? –

Odmahnula je glavom.

– Nije važno – rekla je stidljivo.

– Samo pitaj, ako želiš, Allie.

– Čula sam da ste dobar prijatelj šerifa Hickoka, a on je poznati revolveraš.

– Misliš da sam zato i ja poznati revolveraš? – upitao sam s blagim podsmijehom.

– Rugate mi se – oborila je pogled.

– Ne, nipošto – dotaknuo sam joj ruku. – Što misliš o meni?

– Mislim da ste ljubazan gospodin koji se od prvoga časa ponaša uljudno.

– Zar to nije sve što je važno?

– Jest, imate pravo – rekla je odlučno.

– A sada ću ti odgovoriti na pitanje. Šerifov sam prijatelj – rekao sam ozbiljno. – Mnogo puta smo pomogli jedan drugome revolverima. Ako sam zbog toga revolveraš, morat ću se s tim pomiriti.

Toga sam se poslijepodneva zaista opustio u Allienu društvu. I djevojka je uživala.

– Možda bismo večeras mogli zajedno večerati? – predložio sam kad smo stigli pred hotel.

– Vrlo rado, Clinte – promrmljala je razočarano – ali večeras sam dežurna na recepciji.

– Onda drugi put. Hvala ti na društvu, Allie.

Zarumenjela se poput djevojčice i nestala iza vrata.

Ostavio sam kočiju u staji, a na povratku ugledao Mikea Williamsa kako mi dolazi u susret.

– Gdje si, do vraga, bio cijelo poslijepodne? – pitao je uzbuđeno mlatarajući rukama.

– Što se dogodilo?

– Svašta. Imamo jednog Coeova čovjeka u zatvoru.

– Zašto?

– Pucao je na nekoga kauboja. Svađali su se – objasni.

– Tko ga je uhapio? Bill?

Mladić odmahne glavom.

– Ti?

Ponovo je odmahnuo glavom.

– Tom Carson.

Na licu mi se vidjelo da sam iznenađen.

– To bi trebalo dokazati da on ne radi za Coea – dobaci Mike i požuri prema zatvoru.

Da – promrmljao sam kiselo. – Možda je zato Carson to i uradio.

XVII

– Gdje si bio? – upitao je Bill kad sam ušao u njegovu kancelariju.

– Na izletu – rekao sam jednostavno. – Što se dogodilo ovdje?

– Momak u ćeliji se zavadio s jednim stočarom u »Alamu«. Izašli su na ulicu i tamo ga je ubio. Carson se pravovremeno pojavio i uhapsio ubojicu, koji inače radi za Coea.

– Zna li to Coe?

– Bio je ovdje – umiješa se Carson koji je do tada šutio. – Rekao je svome čovjeku da ne brine. Izvući će ga on već.

– Kako to da si se ti stvorio ondje? – upitao sam Carsona.

– To je moja stvar – odreže on oštro.

– Ovo će možda biti ona kap koja će prekriti Coeovu čašu – upozorio sam Billa.

– Nadam se da hoće – progunda on. – Nadam se da će ta zmija doći ovamo i pokušati izbaviti svoga čovjeka.

– Mike, bit ćeš ovdje cijelo vrijeme. Carsone – obrati se zatim drugome pomoćniku – ti ćeš ga zamijeniti za dvanaest sati, a potom opet on tebe. Dežurat ćemo sve dok se ne

oslobodimo zločinca. — Otvorio je ladicu. — Clinte, mislim da je došlo vrijeme da staviš ovo na grudi — izvuče značku na stol. — Nije više tajna zašto si došao ovamo, a meni je potreban još jedan pomoćnik.

— Dobro, Bille — promrm-ljao sam nevoljko, shvaćajući da ima pravo.

Prvi put nakon dvije godine osjetio sam dodir glatkoga metala šerifske zvijezde.

— Govor znaš napamet, Clinte. Digni desnu ruku i zakuni se da ćeš služiti zakonu.

— Pošto sam uradio ono što je od mene tražio, zadovoljno je promrm-ljao. — Eto, sada si pomoćnik šerifa. Pođi u obilazak ulica. Ondje si najpotrebniji i najdjelotvorniji.

Imao sam nelagodan osjećaj da će Bill biti ondje gdje je najdjelotvorniji, a to je u salunu.

— Što ćemo s Coeom? Ne bi li trebao s njim razgovarati?

— Ako ga ponovo vidim, ubit ću ga — Bill zaškrguće zubima.

— Mogao bih onda ja govoriti s njim.

— Kako hoćeš. Ako želiš gubiti vrijeme, samo naprijed.

— Razgovorom bismo mogli izbjeći sukob ... — počeo sam, ali me Bill nije slušao.

Imao sam dojam da mu ni najmanje nije stalo da izbjegne sukob. Naprotiv, kao da ga je priželjkivao.

Carson se ubrzo oprostio i otišao, a Bill i ja smo zatim izašli na ulicu.

— Je li ti palo na um da bi ovo mogla biti namještaljka?

— upitao sam Billa. — U namjeri da Carson ispadne dobar građanin odan zakonu?

— Možda — složi se on zamišljeno zureći u zid.

— Tko je ubijeni?

— Jedan od kauboja što su dojahali u grad s golemim stadima prije nekoliko dana.

— Teksašanin?

— Otkuda bih te ja mogao znati? — odvrati on mrzovoljno.

— Nekako mi se čini da taj čovjek nije Teksašanin. Ne vjerujem da bi Coe žrtvovao svoga zemljaka.

— Saznaj je li Teksašanin — zagrmi Bill. — Mene ostavi na miru. Idemo u »Alamo«, a ti dođi poslije — doda nešto blaže: — Nell je pitala za tebe.

— Doći ću — rekao sam mirno. Dakako, prije ću uraditi ono što je Bill predložio. Saznati tko je ubijeni.

XVIII

Kružeci gradom i zadržavajući se kraće vrijeme po manjim salunima, saznao sam da se ubijeni zvao Rafe Morgan i da je radio za ranč Flying Z. Stoka koju su dotjerali s toga ranča bila je smještena južno od grada, pa sam odlučio poći onamo. To je ujedno bila dobra prilika za Dukea da protegne noge i nadiše se svježega zraka. U posljednje sam ga vrijeme zanemario.

Na ulazu u logor zaustavio me nadzornik ranča Z. Snažan čovjek, pravi div, moglo mu je biti trideset i pet godina, premda mu je kosa bila pri-

lično sijeda. Na boku mu je visio mornarički kolt.

— Zdravo — pozdravio me dok mu se na licu odražavala sumnjičavost.

— Mogu li načas sjahati? — upitao sam.

— Ovisi o tome što imate na umu — glasio je oprezan odgovor.

— Samo nekoliko pitanja. — Opazio sam da su mu se oko nas okupili njegovi ljudi, ali se nisam uplašio. Bilo mi je jasno da su znatiželjni.

— O čemu? O komu?

— O Rafeu Morganu.

— On je mrtav. Ubijen je na ulici.

— Znam. Ubojica je u zatvoru.

Izmijenio je pogled s ostalima.

— Čuli smo. Čini se da je Hickok iskoristio priliku da zatvori jednog Teksašanina.

— Jesi li ti bio na ulici kad je Morgan ubijen? Ili netko od vas? — okrenuo sam se prema njegovim ljudima.

Nitko se ne pomakne.

— Možete li mi reći je li Morgan Teksašanin?

Ponovo šutnja.

— Slušajte, ljudi, pitam vas...

— Slušaj ti — reče krupni nadzornik. — Znamo tko si i znamo da si brz na revolveru.

— Ispružio je obje šake. — A što kažeš na ovo?

— Čemu to? Kakve to ima veze s ubojstvom?

— Ne volimo revolveraše. A u ovom gradu su i šerif i njegov pomoćnik ljudi takve vrste — rekao je misleći na mene. — Revolver ne čini čovjeka. Možda bi nam najprije trebao

dokazati da si čovjek, da bismo ti odgovorili na pitanja.

Oklijevao sam, razmišljajući hoću li ga moći pobijediti u tučnjavi.

— Dobro, ali pazi — počeo sam govoriti. Prišao mi je kao da mi želi pomoći da sjašem, a zatim sam se odjednom našao u zraku, a potom na tvrdom tlu. Od jačine udarca osjetio sam vrtoglavicu. Ljudi su se glasno smijali, a netko je maknuo Dukea da ne smeta.

Pao sam na leđa, ali sam se otkotrljao i uspravio. Nadzornik mi se približavao s osmijehom na licu i sjajem u očima. Očito je uživao u tučnjavi.

Zamahnuo je ljevicom, ali sam se vješto izmaknuo. Od promašena je udarca zateturao što mi je omogućilo da ga udarim. Uspravio se i krenuo ponovo prema meni. Gomila je uzvikivala, hrabreći ga dok smo se odmjeravali. U jednom me je trenutku dohvatio ljevicom po desnom obrazu. Osjetio sam da mi curi krv. Udario me ponovo tako da sam pokleknuo.

Iskoristio je priliku. Zaletio se na mene i oborio me na tlo. Ponovo mi se približio, ali sam podigao desnu nogu i zabio mu je u trbuh. Koraknuo je unatrag držeći se s obje ruke za donji dio trbuha, a ja sam za to vrijeme ustao. Odmah sam ga napao i zatekao ga nespremna. Zadao sam mu nekoliko snažnih udaraca.

Još se smijao, premda mu je desno oko nateklo, a iz uha curila krv. I ja sam osjećao bol u cijelome tijelu, ali sam stisnuo zube i ponovo zamahnuo desni-

com i raspalio ga po nasmijanim usnama.

Teško sam disao, ali sam sa zadovoljstvom ustanovio da ni njemu nije lakše.

Proklet bio, ipak se i dalje smijao. Zamahnuo je desnom rukom, ali sam se sagnuo na vrijeme da izbjegnem udarac. Zatim sam mu zadao nekoliko udaraca u trbuh, tvrd poput stijene.

Iznenada me je s obje ruke uhvatio u medvedi zagrljaj. Još je bio dan, ali ja sam vidio sve zvijezde na nebu. Uzalud sam se nastojao osloboditi. U posljednjem pokušaju sklopio sam oči i zamahnuo glavom prema njegovoj, znajući dobro da bih mogao i sebe pri tom nokautirati.

U trenutku kad su nam se čela sudarila, zaurao je od bola. Ispljunuo je krv meni u lice i naglo olabavio stisak ruku tako da sam se oslobodio njegova zagrljaja.

Odmaknuo sam se od njega dovoljno daleko da me ne uhvati ponovo. Zatim sam se zaletio i ramenom ga pogodio u želudac. Poput goleme vreće srušio se na zemlju, a i ja sam pao za njim. Hitro sam se ot- kotrljao od njega bojeći se njegovih snažnih ruku. Dok sam razmišljao gdje da ga udarim, on se uspravio na koljena i ostavio nezaštićena leđa. Bacio sam se ramenom na njega. Ovoga se puta ispružio licem prema zemlji.

Bio sam tako iscrpljen da se nisam mogao uspraviti. Opazio sam da je on na nogama, stisnutih zubi. Zamahnuo je ljevicom i to je bilo posljednje što sam vidio.

Netko mi je kvasio glavu. Rukom sam opipao lice, pokušavajući otkriti gdje je pao njegov posljednji udarac.

— Što se dogodilo? — upitao sam. — Gdje me je dohvatio posljednji put?

— Nigdje — govorio je netko. Okrenuo sam glavu i opazio da kraj mene sjedi nadzornik. Očito je ispraznio čuturu na svoju glavu, pa zatim na moju.

— Namjeravao sam te udariti kad si se onesvijestio.

Opazio sam da mu je lice izobličeno, desno oko zatvoreno, čelo puno kvrga i da mu s nekoliko mjesta curi krv.

— Ni ti ne izgledaš lijepo — rekao je sa smiješkom.

Rukom sam opipao zube. Hvala nebesima, svi su na mjestu, premda su neki malo ras- klimani. Otpio sam gutljaj vode iz ponuđene čuture i ispljunuo je na zemlju. Bila je crvena.

— I ne osjećam se dobro — rekao sam napokon.

— Ni ja, prijatelju — doda on. Prijatelj? Nisam li izgubio borbu?

— Zovem se Moose — rekao je čovjek.

Pružio mi je ruku. Snažno smo se rukovali premda su nas obojicu boljele ruke. Bio sam sretan što mi desna ruka nije ozlijeđena tako da mogu pucati.

— Ne shvaćam... — mucao sam. — Mislio sam da moram pobijediti...

Nekolicina prisutnih počela se smijati, a Moose također.

— Do vraga, gospodine, nitko nije očekivao da ćeš pobijediti. Ali nitko nije očekivao ni da

ćeš me ovako izudarati. Ne, dragi moj prijatelju, dokazao si da si čovjek čak i bez revolvra — rekao je svečano moj protivnik.

Otpio je gutljaj iz čuture, a zatim mi se ponovo obratio.

— Na koja to pitanja želiš odgovore?

XIX

Smračilo se kada sam ponovo ujahao u grad. Cijelo me je tijelo boljelo, ali sam otkrio ono što me zanimalo.

Morgan nije bio Teksašanin. Slučajno se našao u njihovu društvu, no nije imao prijatelja među njima. U trenutku kad je ubijen, u gradu nije bio ni jedan čovjek s ranča.

Premda je Teksašanina uhapsio Carson, cijeli je incident zamišljen tako da Bill ispadne loš u očima Tekšašana. Pošto sam Dukea ostavio u staji, odlučio sam potražiti liječnika. Bio sam tako pretučen da sam se bojao prijeloma.

— Što vam se dogodilo? — upita me konjušar.

— Razgovarao sam s čovjekom koji nije bio suviše pričljiv — objasnio sam mirno. — Gdje mogu naći liječnika?

— Nigdje.

— Kako to mislite? Zar je čovjek ovdje osuđen na ...?

— Liječnik je upravo pošao kolima na farmu Millerovih — reče čovjek s prizvukom isprike u glasu. — Gospoda Miller očekuje dijete.

— Dijete — ponovio sam glupo. U glavi mi se mutilo. — Može li mi netko drugi pomoći?

Čovjek se zamisli.

— Allie Shaw iz hotela. Ona ponekad pomaže doktoru.

— A nije pošla s njim na farmu?

— Nije. Ovoga puta nije.

— Dobro, hvala. — Načinio sam nekoliko nesigurnih koraka i gotovo pao. Čovjek mi je prišao. — Hoćete li moći, gospodine Adamse? — upitao je zabrinuto.

— Hoću — rekao sam stisnuvši zube. Polako sam nastavio put do hotela.

Allie je stajala za recepcijskim pultom. Profesionalni osmijeh ustupi mjesto užasnom izrazu kad me je ugledala.

— Clinte, što se dogodilo?

Žurno mi je prišla.

— Sav si krvav.

— Nije sva krv moja — rekao sam u želji da je utješim.

— Oh, liječnik nije u gradu — uzvikne ona uzbuđeno.

— Znam, zato sam došao k tebi.

— Dobro, hajdemo gore — promrmlja djevojka.

— Ovo nije moja soba — progundao sam kad me je gurnula u jednu sobu.

— Nije. Moja je — reče ona mirno. — Bliža je od tvoje. Gurnula me na krevet. — Odmori se, dok ja donesem tople vode i ubruse.

Čini se da sam zaspao. Kad sam ponovo otvorio oči bio sam nag do pojasa, a skinula mi je i čizme. Allie je sjedila do kreveta i vlažnim mi ubrusom prala vrat i glavu.

— Ostat će ti ožiljak na obrazu — rekla je nježno.

— Neće biti prvi ni posljednji — promumljao sam.

– Kako se to dogodilo?
 – Malo sam se potukao.
 – Malo? – upita ona s nevjericom. – S koliko ljudi?
 – S jednim. Što misliš je li mi polomio koje rebro? – upitao sam zabrinuto.

– Ne vjerujem, u tom slučaju bi te vraški boljelo.

Najgore izgleda posjekotina na licu. Ukrštava se sa starim ožiljkom. – Odmakla se i kritički me pogledala. – Sada izgledaš mnogo bolje. Bio si polumrtav, kad si se pojavio na ulazu hotela.

– I ja sam se tako osjećao. Hvala ti, Allie.

Pokušao sam ustati, ali me ona blago gurne na jastuk.

– Hej, gospodine, kamo ćete?

U svoju sobu.

Prenoćit ćeš ovdje gdje jesi – rekla je glasom koji ne trpi prigovora.

– Moja soba nije daleko, Allie – bio sam uporan.

Odlučno je domahnula glavom.

– Ja sam tvoj liječnik, Clinte. Naređujem ti da se ne mičeš

– Ali dobro se osjećam – pobunio sam se. Mogu hodati.

Gurnula me na krevet. Lice joj se pri tom našlo posve blizu moga.

– Je li ti ikada palo na pamet da postoji i drugi razlog?

Razmišljao sam o tome.

– Ti se odmori – rekla je ona ponovo. – Svratit ću poslije da vidim jesi li dobro.

Ugasila je svjetiljku, ostavljajući me da u mraku razmišljam o njenim riječima.

Ne znam kada se vratila. Soba je bila u mraku tako da je nisam mogao vidjeti.

Probudio sam se svjestan nečije prisutnosti. Najprije sam osjetio njezin miris. Čist, svježi miris kose i kože. Zatim sam joj čuo hod, a trenutak poslije toga osjetio njezin dodir.

Ruke je zavukla ispod pokrivača i dotakla me po grudima. Šutio sam, znajući da ovo nije uobičajeno ponašanje za tu djevojku. Vjerojatno je još djeвица i sada skuplja hrabrost. Bolje je da se pretvaram da spavam i pustim je da sama odluči. Rukama mi je nježno milovala grudi, Zatim je krenula naniže. Osjetio sam kako me obuzima uzbuđenje, a uskoro će to i ona otkriti. Oklijevala je trenutak prije nego što mi je počela milovati bedra. Zatim je povukla ruku. Duboko je udahнула i odmaknula pokrivač. Znao sam da je napokon odlučila.

Legla je kraj mene i noge su nam se dotakle. Tijelo joj je bilo toplo i mekano, grudi nabrekle od želje.

Osjetio sam njen vrući dah na licu i potražio njene usne svojim. Na trenutak se ukočila, a zatim mi strasno uzvraćala poljupce.

Neko vrijeme sam se zadovoljio samo time da je ljubim, a zatim su mi ruke krenule preme njenim bujnim grudima. Počela je glasno stenjati.

Oklijevao sam samo trenutak. ..

Ubrzo zatim otkrio sam da je bila djeвица. Kriknula je najprije od bola, a zatim od

užitka. Suze su joj kvasile vrele obraze. Suze sreće.

Kad sam se htio od nje odvojiti, odlučno me je spriječila, držeći me nogama i rukama.

— Ne — rekla je i to je bila jedina riječ koju je izgovorila te večeri...

XXI

Ujutro sam je ostavio još rumenu od sna. Kako je velika razlika između ove djevojke u kojoj sam noćas prvi put probudio ženu i Nell Virdon. Pa ipak, drage su mi obje. Nell će to razumjeti, ali nisam siguran hoće li Allie. Suviše je mlada da bi bila toliko popustljiva.

Uskoro ću morati s njom ozbiljno porazgovarati, da ne bi pogrešno razumjela ono što se noćas dogodilo.

Bill nije bio u uredu. Zatekao sam samo Toma Carsona. Uživao je promatrajući moje izudarano lice.

— Želio bih da mogu i ja tako reći — promrmljao sam kiselo. — Ima li ovdje teškoća?

Slegnuo je ramenima. — Zatvorenik ne voli našu hranu, to je sve.

— Hmm. Idem potražiti Billa. Vidjet ćemo se poslije.

Mahnulo mi je rukom kao da nije oduševljen tom zamisli. Nisam bio ni ja. Uputio sam se u »Alamo«.

Bill je sjedio sam za stolom. Uzeo sam žetona za dvadeset dolara, a on je počeo dijeliti karte.

— Što se to, do vraga, s tobom dogodilo? — pitao je dok je dijelio karte. Ja sam dobio

asa, a on kralja. Uložio sam deset dolara, a on je pratio.

— Dobio sam odgovore na neka pitanja, ali nije išlo lako. Izabrao sam prilično težak put.

— Čini se da je tako — profunda on. — Što namjeravaš uraditi? — pitao sam pa dok smo kartali.

— Čekati, prijatelju — rekao je. — Ako Coe stoji iza svega ovoga, prije ili poslije pokušat će izbaviti svoga čovjeka.

— Što misliš kada će to uraditi?

— Petog listopada održava se veliki stočni sajam — reče Bill zamišljeno. — Vjerojatno će nastojati osloboditi svoga čovjeka do tada, ako ne baš i toga dana.

— Nebesa, grad će vrvjeti od Teksašana toga dana. — Da, zato bi lako mogao čekati baš njega.

— Do tada su još tri dana, Bille.

On slegne ramenima.

— Sada nije više riječ samo o tebi i Coeu. Može izbiti sukob u kome bi stradali mnogi građani.

— Sve ovisi o Coeu — odvratiti on.

Ustao sam.

— Kamo ideš, Clinte?

— Pokušat ću razgovarati s Coeom. Ili ću to prepustiti Benu Thompsonu.

Odmahnulo je glavom kao da sumnja u povoljan ishod moje misije.

Pošao sam prema izlazu, kad sam začuo kako me netko zove. Okrenuo sam se i ugledao je na stubištu.

— Što ti se dogodilo? — pitala je Nell.

Dotakao sam rukom lice.

– Obavljao sam svoju dužnost.

Prišla mi je korak bliže.

– Oh, nisam mislila na to. Gdje si bio? – rekla je značajno.

– Bio sam zauzet – promrm-ljao sam zbunjeno. – Žao mi je što te nisam posjetio.

– Pokušaj to nadoknaditi večeras – rekla je tiho, dodir-nuvši mi rukom lice. – Mislila sam da nam je bilo lijepo.

– Svakako, pokušat ću – obećao sam još pomalo zbu-njen.

– Ljubav je najbolji lijek za svaku ranu – zapjevusi ona i lagano se udalji.

Hoće li i Nell postati problem kao i Allie, pomislio sam. Je li moguće da sam pogrešno procijenio tu ženu. Bio sam uvjeren da će shvatiti da naš doživljaj one noći ne znači ništa posebno ni trajno.

XXII

– Ne mogu ti pomoći, Clinte – rekao mi je Ben Thompson.

– Hoćeš reći da mi ne želiš pomoći – ispravio sam ga zajedljivo. Bene, budućnost ovoga grada ovisi o Coeu i Hickoku, bolje reći o njihovu sukobu. Moraš govoriti s Coeom.

– Jesi li ti govorio s Hicko-kom? – upita on. Ležao je u krevetu blijed i iscrpljen. Ženi mu je ruka amputirana i to ga je očito potreslo. Jedino je sin prošao s lakšom ozljedom.

– Govorio sam s njim, ali Bill je tvrdoglav priznao sam.

– I Phil. Ne bi pomoglo da s njim razgovaram, Clinte, vjeruj mi.

– Što je s Hardinom?

– Kako to misliš?

– Nije li njega Coe pozvao da ubije Hickoka?

Namrštio se, a zatim odlučio reći istinu.

– Tražili smo da ubije Hickoka ... kada je došao ovamo, Clinte. Odbio je. Rekao je da to uradim sam.

– Zašto nisi?

– Jednostavno bih želio da to netko drugi uradi, to je sve. Ja sam izvan svega toga, Clinte. To je najviše što mogu za tebe uraditi.

Bio sam mu i za to zahvalan.

– Poći ću sam do Coea – rekao sam na vratima.

– Neće ti pomoći.

– Nisi me ohrabrio, ali ću ipak pokušati.

* * *

Allie je stajala za recepcio-narskim pultom.

– Kako se osjećaš? – pitala me tiho.

– Dobro. Imao sam izvrsnu njegovateljicu – rekao sam namignuvši.

– A ja odičnog učitelja – odgovori ona zarumenjevši se.

– Allie, moramo razgovarati – rekao sam ozbiljno.

– Ne, ne moramo – uvjera-vala me ona hrabro. – Ne očekujem od tebe ništa više od onog sinoć, Clinte, ako je to ono što te brine.

Ponosno je podigla lijepu glavu. Bio sam zapanjen.

– Ovaj ... ne da sam bio zabrinut... – mucao sam poput dječarca. – Nisam te želio uvri-

jediti... Stalo mi je samo do toga da te ne uvrijedim, Allie.

— Nećeš, Clinte — rekla je čvrsto.

— Hvala, Allie ... na razumijevanju.

— Možda ćemo se vidjeti poslije? — upitala je s očekivanjem.

— Hm... vjerojatno. No imam previše posla pa nisam posve siguran.

— Rekla sam ti da ne brineš. Ništa od tebe ne očekujem.

Pogladio sam je po licu, nasmiješio se i zadovoljan napustio hotel.

Takav sam stav očekivao od slobodoumne zrele žene kakva je Nell Virdon, a ne od dvadesetogodišnje djevice. No dogodilo se obrnuto. Nell je tražila više no što sam joj mogao dati, a Allie je hrabra mala djevojka koja ne traži previše.

* * *

Ušao sam u »Bull's Head« i zatekao Coea samoga za kartaskim stolom.

— Coe... — počeo sam ali me on odlučno prekine.

— Odlazi odavde, Adamse, i nosi tu metalnu značku — zareža on.

Zgrabio sam ga za revere kaputai podigao sa stolice.

— Do vraga, što misliš... — počeo je, ali sam ga ja vukao prema vratima njegove kancelarije.

— Unutra ćemo razgovarati. Barmen načini pokret kao da će poći za nama.

— Da sam na tvome mjestu, prijatelju, ostao bih gdje jesam. Tako te je teže pogoditi — dobacio sam mu oštro.

Coe je sjeo za svoj stol.

— Govori! — rekao je mrzovoljno.

— Sukob između Hickoka i tebe mora prestati, Coe. Uništit ćete sebe i cijeli ovaj grad.

— Sve ovisi o Hickoku.

Zapanjujuće je koliko su dvojica ljudi koji se mrze slični u svojim reakcijama i odgovorima.

— On je taj koji treba uzmaknuti, a ne ja — nastavi Coe.

— Do vraga, nijedan od vas neće uzmaknuti!

— Meni to ne smeta, Adamse. Namjeravam osloboditi ovaj grad od Divljeg Billa Hickoka.

— I pri tom uništiti grad.

— Je li to sve što si imao na umu kad si ovamo došao? — upitao je s visoka.

— Tako je — rekao sam bespomoćno. — Oh, zaboravio sam Carsona — dometnuo sam trudeći se da mi glas zvuči nemarno.

— Carson — ponovi on mršteći se. — On je jedan od Hickokovih pomoćnika. Zašto sa mnom želiš govoriti o njemu?

— Zato što mislim da radi za tebe, Coe — odgovorio sam bez uvijanja. — Ako utvrdim da su moje sumnje opravdane, od tebe neće ostati ništa. Ja ću se potruditi za to.

Ostavio sam ga da za mnom zuri otvorenih usta.

Kad sam se našao na ulici, odmahnuo sam glavom. Coe i Hickok kao da su odlučili. To-liko su obuzeti mržnjom jedan prema drugome da im nije stalo hoće li u njihovu sukobu stradati stanovnici cijeloga grada.

– Odmori se, Tome – rekao sam Carsonu ušavši u šerifov ured.

– Što? – izbuljio je oči na me.

– Rekao sam da se odmoriš. Pođi na piće i vrati se za sat-dva, a ja ću te zamijeniti ovdje.

Nije čekao da mu dvaput kažem.

Namjestio sam stolac pokraj samih rešetaka i zapodjeo razgovor sa zatvorenikom.

– Kako se zoveš?

– Tko si ti? – čuo sam glas iz tame.

– Adams. Clint Adams. Siguran sam da si bar jednom u proteklih nekoliko dana čuo to ime.

– Jesam.

– A ti, kako se ti zoveš? – ponovio sam pitanje.

– Landon, Whit Landon – odvrati on.

– Koliko dugo radiš za Coea, Landone?

Slegnuo je ramenima, ne shvaćajući da mu postavljam zamku.

– Nekoliko tjedana.

– Što radiš?

– Ništa – jamačno je shvatio da je previše rekao.

– Jesi li ikada prije jučerašnjeg dana ubio čovjeka?

– Nisam nikog ubio jučer.

– Zar ne postoje očevici? – rekao sam ja.

– Za što?

– Za pucanje.

– Kakvo pucanje? Nisam ni bio ondje.

– Dobro – progundao sam shvativši da momak neće ništa više reći. Uzeo sam stolac i vratio se u šerifovu sobu.

Tek sada sam počeo podrobnije razmišljati o ubojstvu. Nema nikakvih očevidaca. Hic kok je jedino imao Carsonovu riječ da je Whit Landon krivac, jer ga je Carson uhapsio. Sada će Coe navesti dobre Teksašane da pokušaju osloboditi svoga zemljaka.

Carson se vratio s bocom u ruci i s osmijehom na licu.

– Jesi li istukao još koju djevojku, Carsone? – dobacio sam otrovno.

– Nećeš me izazvati, Adamse. Bolje je da ustaneš i pustiš me da obavljam svoj posao.

– Tome, koliko je očevidaca prisustvovalo ubojstvu?

– Očevidaca? Otkud bih ja, do vruga, to znao? Pitaj šerifa.

– Ti si uhapsio ubojicu – podsjetio sam ga oštro.

– Čuo sam pucnjeve, a kada sam izašao na ulicu onaj je razbojnik stajao iznad mrtvoga momka dok se iz njegova revolvera još dimilo.

– Iz ovog revolvera? – upitao sam izvukavši iz ladice revolver kalibra 45.

– Da, toga.

Pomirisao sam revolver, provjerio cilindar i ustanovio da je potpuno pun.

– Revolver je pun, Tome.

– Znači da ga je napunio – odvrati spokojno.

– Iz ovoga se revolvera nije pucalo već duže vrijeme. U to sam siguran.

Odjednom se naljutio.

– Adamse, to nije moja stvar, nego šerifova! A sada me pusti da sjednem.

Vratio sam revolver u ladicu i ustao.

– Dobro, Tome, vrati se svome poslu. Moram priznati da je teško paziti na zatvorenika – rekao sam podrugljivo. – Pripazi dobro, osobito zato što ne bismo željeli da se nešto dogodi nevinu čovjeku. Bar ne dotle dok ne pronađem pravoga krivca.

– Do vraga – opsova on sjedajući.

Možda se pitao što mu je trebalo da se upetljava u sve ovo.

XXIII

Čini mi se da se u Abileneu igra dosta igara i da sam ja jedini koji ih ne želi prihvatiti, a još manje u njima sudjelovati.

Pitao sam se što je s Wesom Hardinom. Igra li i on kakvu igru ili je samo slučajni, nezainteresirani promatrač. Još je u gradu, ali se vlada posve mirno, što nije u skladu s pričama koje kruže o njemu.

Unatoč odbojnosti što sam je za nj osjećao od prvoga susreta, odlučio sam porazgovarati i s njime.

– Da, gospodin Hardin je odsjeo u našem hotelu – rekao mi je recepcionar American Housea.

– Koja soba?

– Drugi kat, 201. Čini mi se da je baš sada gore.

Zakucao sam na vrata Hardinove sobe.

– Da? – čuo sam njegov zvonak glasa.

– Ja sam, Adams.

Nastala je dugačka stanka.

– Ulazi – rekao je napokon.

Otvorio sam vrata i pred sobom ugledao cijev Wesleyeva kolta .45.

– Oprezan si, zar ne, dječče?

Zurio je u mene dugo netremice prije nego što je gurnuo revolver u korice.

– Nisi li zahvaljujući tome i ti uspio ostarjeti? – rekao je lijeno, ističući riječ »ostarjeti« jamačno zauzvrat za ono »dječče«.

– Da, tako je. Bi li ti smetalo da sjednem?

– Privuci stolac.

On je sjeo na krevet.

– Spavao si do kasno?

– Prokletnik iz susjedne sobe tako glasno hrče da sam probdjeo cijelu noć – požali se on. – Prije ili poslije morat ću pucati kroz ovaj zid.

– Nadam se da nećeš – odgovorio sam mirno.

– Što imaš na umu? – upita on. Zatim je ugledao moju značku. – Pomoćnik?

– Ti si mi na umu, Hardine. Ne mogu a da se ne pitam zašto si došao u Abilene – rekao sam zamišljeno. – A sada, kada sam postavljen za pomoćnika, smatram da imam pravo to pitati.

– Pogrešno – odvrati on zabacivši ruke iznad glave.

– Kako?

– Hickok je šerif – nasmiješ se on – ako me bude pitao, njemu ću odgovoriti.

– Kako bi bilo da meni odgovoriš? Odmah zatim odlazim – rekao sam mirno.

– Da čujem pitanje?

– Jesi li došao ovamo da ubiješ Divljeg Billa Hickoka?

– Nisam – odgovorio je bez oklijevanja.

Ustao sam i uputio se prema vratima ne prozborivši ni riječ. Vjerovao sam mu.

Poslije ću se, doduše, sjetiti njegove primjedbe o čovjeku koji hrče u susjednoj sobi.

XXIV

Iznenada sam zaključio da sam dovoljno radio i trčao. Poći ću u »Alamo« na piće, partiju pokera i nekoliko trenutaka s Nellom Virdon.

Salun je bio krcat. Naručio sam pivo za šankom i ubrzo osjetio njezinu prisutnost.

– Drago mi je da si došao – šapnula je nježno.

– Potreban mi je predah.

Pošao sam za Nellom.

Bacila mi se u naručje čim smo ušli u sobu.

– Od našeg prvog susreta čekam ovaj trenutak – rekla je i pokrila mi lice poljupcima. Istovremeno mi je rukama ras-kopčavala košulju.

Pronašao sam zatvarač na njenoj haljini i povukao ga snažno nadolje.

U tome smo trenutku čuli prvi hitac.

– Što je to? – upita on.

– Pucanj – odvratio sam kratko.

Drugi je metak ispaljen ubrzo za prvim.

– Moram poći dolje – rekao sam zakopčavajući košulju. – Žao mi je, draga.

– Ne smeta – nasmiješila se – samo požuri natrag.

Probijao sam se kroz puni salun prema izlazu.

– Clinte! – čuo sam Billov poziv iza leđa, ali nisam se

osvrnuo. Znao sam da nije mogao čuti pucnjeve zbog galame u salunu.

Na ulici sam zastao osluškujući, neću li čuti još koji pucanj što bi mi pomoglo da odredim odakle dolaze. Ništa. Morat ću se pouzdati u svoj osjećaj, pomislio sam.

Uto sam začuo povike iz smjera hotela. Odmah sam pomislio na Allie.

Potrčao sam prema hotelu kao da me gone vragovi. Na ulazu sam se gotovo sudario s Homerom, hotelskim službenikom.

– Oh, hvala nebesima što ste došli – viknuo je bez daha. – Upravo sam krenuo po šerifa.

– Što se dogodilo?

– Ne znam – promuca čovjek. – Čuli smo pucnjavu ali ne znamo što se događa.

– Odakle dolaze pucnjevi?

– Ne znam, ne znam – čovjek nije ni pokušao sakriti strah.

– Homere, smiri se i razmisli! – rekao sam oštro. – Odakle dolaze pucnjevi?

– Dobro ... s drugog kata, mislim. Da, tako je, s drugog.

– Hardinova soba – promrmljao sam više za sebe.

– Što?

– Ništa. Ostani ovdje. Ako se pojavi šerif, dovedi ga gore.

Ušao sam u hotelsko predvorje i prišao Allie za recepci-narskim pultom.

– Jesi li dobro?

– Jesam, Clinte.

– Ostani tu – rekao sam i pošao prema stubištu.

– Budi oprezan! – viknula je za mnom.

Izvukao sam revolver i zastao na odmorištu. Nisam čuo ništa, pa sam se lagano počeo prikradati Hardinovoj sobi. Bila je zaključana. Pošao sam korak unatrag, a zatim nogom razvalio vrata.

Soba je bila prazna.

Odmah sam osjetio svježi povjetarac što je ulazio kroz otvoren prozor. Hardin je zacijelo pobjegao kroz prozor, ali zašto? Omirisao sam zrak u sobi i zaključio da se ovdje nedavno pucalo. Čudno, pomislio sam, nigdje nema krvi. Tko je pogođen?

Iznenada mi pogled zapne za rupe u zidu. Sjetio sam se onoga što je Hardin rekao o čovjeku u susjednoj sobi.

Izletio sam iz sobe i uputio se prema susjednoj.

Vrata su bila odškrinuta. Ubrzo sam otkrio gdje su se zabili meci. Jedan se zario u zid, a drugi u čovjeka u krevetu.

Čuo sam bat koraka po hodniku.

— Što se dogodilo? — upita Bill.

U ruci je držao revolver.

— Tvoj prijatelj Wes Hardin... — počeo sam i pokazao na priliku u krevetu.

— Što mu se dogodilo? — uzbudi se Bill.

— Upravo je ubio čovjeka zato što je hrkao.

XXV

Bilo je očito što se dogodilo, dakako, kad se uzme u obzir Hardinova izjava.

Njegov je susjed glasno hrkao, a Hardin je izgubio strpljenje. Ispalio je dva metka kroza zid, od kojih je jedan pogodio čovjeka i zauvijek zaustavio njegovo hrcanje.

— Rekao sam ti da je on hladnokrvan ubojica — obratio sam se Billu. — Sada bih mogao dodati i da je lud.

— Do vraga — bilo je sve što je šerif rekao.

Razgledao je sobu, a zatim bez riječi izašao. Pošao sam za njim prema Hardinovoj sobi. Ljudi su počeli izvirivati iz drugih soba.

— Samo spavajte mirno — rekao sam im. — Nemate što vidjeti.

— Pobjegao je kroz prozor — rekao sam Billu kad smo ušli u Hardinovu sobu.

— Prokletstvo — opsuje on.

— Morat ćeš ga potražiti i uhapsiti.

— Znam svoj posao — odvratio je nervozno. — Carson i ja poći ćemo za njim. Netko drugi bi mogao odmah pucati i ubiti ga.

— Ili biti ubijen — dobacio sam cinično.

Kimnuo je glavom.

— Zašto ne povedeš Mikea umjesto Carsona — predložio sam promatrajući njegovo umorno lice.

Nekoliko je trenutaka netremice zurio u mene kao da razmišlja o mome prijedlogu. Naposljetku kimne glavom.

— Krenut ćemo rano ujutro.

Htio sam predložiti da krenu odmah, ali sam se na vrijeme zaustavio. Ako Bill ima teškoća s vidom, bolje je da čeka jutro. Sada mi je bilo jasno zašto je

puštao svoje pomoćnike da patroliraju ulicama dok je on sjedio u blještavo osvijetljenom »Alamu«.

— Dobro, Bille. Ja ću pozvati pogrebnika da dođe po tijelo.

— Ako nešto trebaš, naći ćeš me u »Alamu«.

— Što se dogodilo, Clinte? — pitala je Allie zabrinuto.

— Upravo su ti se ispraznile dvije sobe, najdraža — progundao sam i dao joj brojeve soba. Djevojka zadržće. — Pozvat ću pogrebnika da dođe po tijelo.

Opazivši da je neobično blijeda, predložio sam da je Homer zamijeni.

— Ne — rekla je odlučno. — On je vrlo plašljiv. Izdržat ću, ne brini.

Uputio sam se prema izlazu kad me je zovnula.

— Što ćeš raditi kada obavijestiš pogrebnika?

Na trenutak sam se sjetio Nell koja me čeka, ali sada nisam imao vremena za nju.

— Prošetat ću gradom — rekao sam mirno. — Možda je Hardin još ovdje.

Pretražio sam cijeli grad, ali Hardin kao da je u zemlju propao. Toliko sam želio poštediti Billa da se susretne s njime. Billov je vid oslabio i bojao sam se njegova suočavanja s mladim ubojicom. Mnogo bih više volio da ga sam mogu uhvatiti i strpati u zatvor.

Preostalo je još jedno jedino mjesto u kojem nisam potražio Hardina. Gradska staja.

Godinama sam stekao povjerenje u vlastiti instinkt, a onoga časa kada sam se približio staji imao sam osjećaj da je Hardin unutra.

Ulazna su vrata bila zaključana. Pošao sam prema stražnjem ulazu, ali i on je bio zaključan. Obilazio sam oko staje sve dok nisam ugledao ono što sam tražio. Mlada, dobro sakrivena vrata, očito su bila nasilno otvorena. Hardin ih je mogao obiti da uđe. Oslušnuo sam. Čulo se samo rzanje konja. Lagano sam otvorio vrata i uvukao se unutra.

Čekao sam da mi se oči naviknu na mrak, a zatim se lagano približio Dukeu. Instinkti moga konja gotovo su nepogrešivi. On će mi pomoći da ustanovim je li još netko unutra.

Lagano sam ga pomilovao po vratu, dajući mu do znanja da sam to ja, premda me je već davno prije nanjušio. Osjetio sam da je napet, što me učvrstilo u uvjerenju da je još netko u našoj blizini. Čučnuo sam.

— Hardine — zovnuo sam glasno — znam da si ovdje.

Tišina.

— Hajde, izlazi. Nemaš kamo poći.

Još tišina.

— Sinko, bit će lakše za oboljicu ako se mirno predaš.

Nije bilo odgovora, ali sam čuo struganje nečijih peta po tlu. Zatim sam čuo i drugi zvuk. Netko je na čizmi upalio šibicu, a zatim je plamen osvijetlio unutrašnjost.

Hardin je stajao nedaleko od mene sa šibicom u ruci, prinosi je svjetiljki. Pošto je upalio svjetiljku, pažljivo je ugasio šibicu i bacio je na pod.

Sudeći po razbarušenoj kosi vjerojatno je u velikoj žurbi napustio hotelsku sobu. Dok

sam ga promatrao, ugurao je košulju u hlače i pokušao zagladiti kosu. Ruke su mu bile prazne, a revolveri u koricama.

— Pretpostavio sam da si to ti. Ako me itko dođe tražiti, znao sam da ćeš to biti ti — ponovio je odlučno.

— Kako?

— Imaš taj pogled u očima — objasni on mirno. — Stavio si značku i odan si tome poslu. Ljudi tvoga kova su rijetki. Većina predstavnika zakona koje poznajem nisu tako uporni.

— Možda sam zato i skinuo zvijezdu prije nekoliko godina — promrmljao sam.

— Ipak, sada si je ponovo stavio — podsjeti me on.

— Da, čini se da je tako — rekao sam zagledavši se u značku.

— To znači da me nećeš pustiti da odjašem — zaključio je mirno.

— Ne mogu, Wese.

— Čuo sam da si brz na revolveru — reče on kao da me nije čuo. — Sada ću otkriti koliko je to točno.

— I ja sam za tebe to čuo — rekao sam mirno. — Previše si dobar da bih se s tobom poigravao. — Time sam mislio da je previše dobar da bih ga pokušao samo raniti. — Morat ću te ubiti, Wese.

U očima mu zasja ubilački sjaj.

— I samouvjeren si — odao mi je priznanje. — To mi se sviđa. Kad god zaželiš, gospodine Gunsmithe, stojim ti na raspolaganju.

Nisam to želio, ali nisam se ni bojao. Nisam zapravo osje-

ćao ništa. U meni kao da je nastavio vakuum. Pretpostavljam da smo se obojica našli prvi put suočeni s protivnikom tako snažnim da nismo bili sigurni u ishod obračuna.

— Ti ovako želiš, Wese, a ne ja — rekao sam. — Zato ti potegni prvi.

XXVI

— Obojica da ste ostali na mjestu — javi se glas iz tame.

To smo i uradili. Divlji Bill Hickok zakorači na prostor osvijetljen svjetiljkom znatno žmirkajući očima. U ruci je držao revolver kalibra 32, ciljajući negdje između nas.

— Osedlaj konja, Wese i izjaši.

— Svakako, Bille — Hardinove su oči još bile prikovane za mene. — Ti predstavljaš zakon.

— Bille...

— Čekaj malo, Clinte... — prekinu me on odlučno.

Promatrali smo kako Hardin sedla svoga konja.

— Vrata su zaključana, Bille — rekao je mladić.

— Otključao sam stražnja vrata prije nego što sam ušao, Wese — odvrati Bill.

Hardin kimne i uputi se prema vratima. Širom ih otvori, zatim uzjaše. Odjahao je, a nas nije ni pogledao.

Bill gurne revolver u korice.

— Bilo bi zanimljivo vidjeti tko je bolji — reče gotovo sa žaljenjem.

— Ako bi ti to mogao vidjeti — rekao sam hladno. Ukočio se trenutak, a zatim mi prišao bliže.

– Što to znači? – upita oštro.

– Najprije mi reci zašto si pustio Wesa? – odvratio sam ja.

Slegnuo je ramenima.

– Prije ili poslije će stradati. Svih nas to čeka, ali on je još mlad. Radije bih da mu se to dogodi negdje drugdje nego ovdje.

– On je ubojica, Bille.

– Znam, znam, Clinte. Možda ćeš zbog ovoga željeti skinuti tu zvijezdu, ali ja te molim da to ne uradiš – umorno je rukom provukao kroz kosu.

– Molim te da ostaneš dok se ovo ne okonča.

– Još nekoliko dana?

– U redu. Nikada više neću od tebe tražiti uslugu, Clinte. Kunem se.

Nestrpljivo sam odmahnuo rukom.

– Ostajem.

Usne mu se razvuku u osmijeh.

– Dobro – okrenuo se prema vratima.

– Moramo govoriti o tvojim očima, Bille. Naglo je stao.

– Što je s njima? – dobaci mi preko ramena.

– Koliko dugo to već traje?

– Što to traje? – pravio se da ne razumije.

– Hajde, Bille, nisam... – htio sam reći »slijep«, ali sam se na vrijeme zaustavio. – Imaš teškoća s vidom – nastavio sam odlučno. – Do vraga, povremeno ne raspoznaješ ni vlastite karte. Noću ne izlaziš. Ti...

Podigao je desnu ruku da me zaustavi.

– Dovoljno si rekao.

– Kaži mi, Bille – glas mi je bio blag. – Ja sam ti prijatelj.

– Jesi – složio se bez oklijevanja – jedan od rijetkih, a sigurno najodaniji.

Načinio je nekoliko koraka po prostori, a zatim teško sjeo na balu sijena.

– Počelo je prije nekoliko mjeseci, čini mi se – prozborio je napokon. – U svakom slučaju prije mogla dolaska u Abilene. Najprije mi se na trenutke maglilo pred očima – objasnio je mašući rukom ispred očiju. – udaljene predmete nisam više vidio posve jasno. A zatim nisam vidio ni one blizu – izusti muklo. – Noću je najgore – doda gorko. – Oh, zaboga, to je najgore što mi se moglo dogoditi... čovjeku moje reputacije.

– Što pokušavaš uraditi? – upitao sam strogo. – Stradati u Abileneu? Do vraga, Bille, ne možeš sjediti skrštenih ruku – spustio sam glas. – Jesi li bar bio kod liječnika?

– Nisam i neću – glasio je odlučan odgovor. – Ako pođem k njemu, gradom će kolati priče, a svaki nazovi revolveraš će me pokušati izazvati na dvoboj.

Morao sam priznati da je imao pravo, ali možda ipak postoji izlaz.

Bill se uspravio.

– Ne želim više o tome govoriti – rekao je odlučno.

– Zašto ne podeš na spavanje? – rekao sam mirno.

– Bit ću u »Alamu«, Clinte.

Pitao sam se kako bih se ja osjećao pri pomisli da ću možda oslijepiti.

Odlučio sam i ja poći u »Alamo«. Imao sam valjan razlog da se opijem.

XXVII

Bila je to paklenska noć.

Opio sam se u salunu, a zatim me je Nell ugurala u svoju sobu, premda me nije mogla prisiliti da ostavim bocu dolje. Do jutra smo oboje bili potpuno iznemogli.

Kad sam se prvi put probudio još je ležala pokraj mene, bolje reći meni na grudima.

Drugi put me probudio miris kave. Nell je sjedila na stolici u jutarnjem ogrtaču i pila kavu.

— Dobar dan — pozdravila me sa smiješkom.

— Koliko je sati? — bilo je prvo što sam pitao.

— Poslijepodne je uvelike odmaklo.

— Oh, jesi li rekla poslijepodne? — upitao sam zapanjeno.

— Jesam, to je istina. Donijela sam ti jaku kavu.

Uspravio sam se i prihvatio šalicu.

XXVIII

Toga su dana tri teksaška kauboja pokušala izbaviti Whita Landona iz zatvora. Bio sam uvjeren da su to uradili bez Coeova znanja i odobrenja.

Bill je napustio grad s Mikeom Williamsom. Vjerojatno su pošli u potragu za Wesom Hardinom. Pretpostavio sam da je to Bill uradio samo zbog Gradskog vijeća. Coe nikada ne bi pokušao provaliti u zat-

vor za vrijeme Hickokova izbivanja. Njegov je glavni cilj da prisili Billa na uzmak, ili još bolje da ga ubije. Dakako, ništa se od toga ne bi moglo dogoditi ako je Bill izvan grada.

Trojica kauboja vjerojatno su na svoju ruku pod utjecajem alkohola odlučila osloboditi svoga zemljaka.

Pošto sam napustio Nell, pošao sam u šerifov ured i ondje zatekao Carsona.

— Kada su otišli? — pitao sam kad mi je kazao da su Bill i Williams pošli u potragu za Hardinom.

— U zoru. Je li istina da je mladi revolveraš ubio čovjeka samo zato što je hrkao?

— Čini se da jest — rekao sam kratko.

— Nevjerojatno — mrmljao je Carson.

— Očito je da je Hardin više cijenio svoj san nego ljudski život.

— Ludo — promrmlja on.

— Idem po kavu — rekao sam. — Želiš li i ti jednu?

Iznenadeno me je pogledao, a i sam sam bio iznenađen svojom ponudom. Ipak, rekao je da hoće.

— Što pokušavaš? — upitao me dok smo pili jaku kavu. — Smekšati me?

— Zašto, Tome? — upitao sam nevino.

— Pokušavaš me natjerati da priznam da radim za Coea.

— Kava mi je nužna da se otriježnim. Noćas sam imao burnu noć, to je sve — rekao sam mirno.

— Čujem da redovito posjećuješ Nell Virdon — reče on zajedljivo.

– Usudujem se reći da je poznajem bolje nego drugi ljudi.

Ona je sjajna žena – reče Tom.

– Jest – složio sam se – ali ne bi joj se svidio tvoj način zabavljanja.

Ukočio se.

– Ne znam kako jedan muškarac može uživati da tuče ženu – nastavio sam, a on me bijesno pogleda.

– I ne zasluži bolje – odvрати mračno. – Kad se samo sjetim svoje majke... – naglo je zastao i mirnije rekao. – Nemoj se miješati u moj način života, Adamse.

– Zašto si se prihvatio ovoga posla? – pitao sam nakon kraće šutnje.

– Trebalo mi je novca.

– Mogao si se zaposliti kod Coea i zaraditi više no ovdje.

– Nisam... – počeo je pa naglo stao. – Misliš da si pametan, je li? – rekao je nasmijavši se zlobno. – Nisam želio raditi za Coea.

Kimnuo sam glavom, pitajući se koliko će još izdržati da se ne oklizne.

– Odakle si, Tome?

– Nisam iz Teksasa, to je sigurno – rekao je zažmirivši.

– Imā li koga unutra? – čuli smo muški glas izvana.

– Tko je to, do vraga? – Tom ustane i pride prozoru. – Tri kauboja – dobaci mi preko ramena. – Očito je da su pili.

– Da čujemo što žele – predložio sam i pošao prema vratima. – Što želite? – upitao sam oštro.

Jedan kauboj, snažan, zdepast četrdesetih godina, stupi naprijed.

– Hoćemo da pustite našeg prijatelja iz Teksasa, čuješ li? – govorio je zaplićući jezikom.

– Da, tako je – popratila su njegove riječi dvojica u zboru.

– Čini mi se da ste malo prerano počeli piti?

– To se tebe ne tiče – javi se zdepasti. – Mi smo Teksašani i možemo popiti kapljicu alkohola da se ne opijemo. – Pustite momka na slobodu... ako... želite sebi... dobro – govorio je mucajući.

– Momci, poslušajte moj savjet, kao što bih to ja učinio da sam na vašem mjestu. Otrijeznite se pa se vratit ovamo na razgovor, ako to želite.

– Ako ga ne pustite... odmah... počet ćemo pucati – reče pijani kauboj.

– To bi bila šteta, prijatelji, jer će jedan od vas, ili svi možda, stradati.

Svi su posegli za oružjem istovremeno. Opsovao sam u sebi jer nisam imao mnogo izbora.

Izvukao sam revolver i prvoga čovjeka pogodio ravno u grudi tako da je pao na leđa i ostao ležati. Munjevito sam zatim naciljao drugoga i pogodio ga u isto mjesto. Treći je kauboj bio tako uplašen da je pao na koljena dok sam pucao pa mu se metak zabio u čelo.

Za nekoliko sekunda sva su trojica ležala mrtva u lokvi krvi.

Okrenuo sam glavu i pogledao Toma Carsona koji je zurio u mene otvorenih usta i s napola izvučenim revolverom iz korica.

— Nisi pucao — rekao sam s prizvukom optužbe u glasu. Još je netremice zurio u mene.

— Još nikada u životu nisam vidio da je netko tako brzo izvukao oružje — rekao je sa strahopoštovanjem. Ja nisam uspio ni izvući, a ti si već ispalio sva tri metka.

— Možda si ti prespor — otegnuto sam rekao.

— Prilično sam brz s revolverom, Adamse — nastavio mladić — ali još nikada nisam vidio da je netko tako brz.

Onda znači da nikada nisi vidio Billa Hickoka kako puca — rekao sam suho.

— Ne može biti tako brz kao ti — odvrati on.

Nisam se osvrnuo na tu primjedu.

— Bit će bolje da pozovem pogrebnika. Ti pođi natrag u ured. Ova trojica možda imaju prijatelje. Stajao je i dalje zureći u mene. — Hajde, kreni — dobacio sam gubeći strpljenje.

Trgnuo se i požurio unutra, dobacivši mi još jedan čudan pogled prije nego što je zatvorio vrata.

Nisam znao što je gore, da me taj mladić mrzi ili da me se boji.

U uredu sam zatekao Phila Coea i Carsona u povjerljivu razgovoru. Istina, pokušali su se pretvarati kad su me ugledali, ali to im baš nije pošlo za rukom.

— Zdravo, Coe — dobacio sam nemarno. — Jesi li došao vidjeti rezultat?

— O čemu govoriš? — upita kockar i ljutito ustane.

Već dulje vremena nagovarao Teksasane na akciju, pa su

danas trojica došla na veliku zamisao i zbog nje stradala.

— Ti si ih ubio! — krikne on bijesno.

— Ne bi došli ovamo naoružani i prijeteci, da nisu tebe slušali.

Pogledao je Carsona bespomoćno, a zatim ponovo mene kao da ne zna što bi rekao.

— Došao sam ovamo da ti kažem da o tome ništa ne znam, Adamse, ali sada mi je žao što te nisu ubili — dobaci bijesno.

Moraš potražiti bolje ljude za taj zadatak — odvratio sam podrugljivo.

— I hoću! Dovest ću ih toliko da nećeš moći ni... ni... — naglo stane crven od bijesa. — Proklet bio, Adamse, ti i onaj tvoj prijatelj Hickok! — zareža Coe i odjuri iz ureda.

— O čemu ste ti i tvoj gazda pričali kad sam ušao, Carsone?

— Ni o čemu — odvrati on. Zatim se sjetio što sam rekao. — Hej, rekao sam ti da mi on nije gazda.

Gledao sam kroz prozor. Pogrebnik i njegovi pomoćnici odnosili su leševe.

— Predosjećam da će ih još biti prije nego što se ovo završi — rekao sam zamišljeno.

XXIX

Carsona sam poslao na večeru, tako da su Bill i Mike mene zatekli u uredu, kad su se vratili te večeri.

— I? — bilo je sve što sam pitao ne želeći zbog Mikea spominjati ono što se dogodilo prošle noći.

– Ništa – reče Mike umorno. – Jamačno je već na pola puta do Teksasa. Već u početku je stekao veliku prednost u odnosu na nas.

Bill me je pogledao, ali nije rekao ništa.

– Mike, podi na večeru. Ja ću dotle čuvati zatvor – predložio sam mladiću.

– Dobro, vidjet ćemo se poslije.

– Nisi mu rekao, zar ne? – pitao sam Billa kad smo ostali sami.

– Nisam. Gdje je Carson?

– Poslao sam i njega na večeru.

– Je li bilo nekih neugodnosti?

– Čudno je što si se sjetio pitati? – rekao sam s prizvukom blage zajedljivosti u glasu.

– Zatim sam mu ispričao što se dogodilo.

– Zašto se malo ne odmoriš? – rekao sam kad se umoran srušio na stolicu.

– Možda i hoću – rekao je trljajući lice. – Sutra nas čeka naporan dan. Stočari se okupljaju jer prekosutra počinje sajam.

– Volio bih da imamo još nekog pomoćnika za taj dan.

Zašto ne pokušaš naći nekoga – rekao je ustajući. – Bit ću u svojoj sobi, ako me budeš trebao.

Odlučio sam ga poslušati i poći u potragu za novim pomoćnicima. Nadao sam se da ću lako pronaći nekolicinu ljudi koji žele zaraditi po pedeset dolara mjesečno.

Uskoro sam se uvjerio da nisam imao pravo.

Čak i ljudi koji nisu Teksašani i nisu pod utjecajem Coea nisu bili spremni stati uz bok Billu Hickoku protiv cijelog Teksasa.

– Nisam iznenađen – rekao je Bill kad sam mu poslije ispričao da nitko nije voljan staviti na grudi značku pomoćnika šerifa.

Oprostio sam se s njim i pošao u šerifov ured. Ondje sam zatekao Mikea Williamsa. Značajno je zurio u moj revolver, pa sam zaključio da mu je Carson pričao o mojoj vještini. Poslije nekog vremena počeo sam ga čistiti.

Dok sam to radio, objasnio sam mu kako sam prepravio stari kolt.

– Ako mi je bitna preciznost, mogu napeti kokot svaki put prije potezanja okidača – objašnjavao sam mladiću – ali ako mi je brzina bitnija, dovoljno je da potegnem samo kokot.

– Shvaćam. I sam si izmijenio revolver?

– Jesam.

– Bill mi je rekao da si ti vjerojatno najbrži revolveraš kojega je ikada vidio.

– Siguran sam da ima i bržih.

– Na primjer?

– Bill. Zatim... vjerojatno Ben Thompson.

– Što je s Hardinom?

– Nisam ga vidio u akciji – rekao sam ne povjerivši mu ono što se zamalo dogodilo prošle noći. – Samo sam čuo da je dobar.

– Poznaš li još koga?

– Mladića koji se zove Bill Longley, ali ni njega nisam vi-

dio. Zatim Clay Allison. Njega poznam, ali se nisam natjecao s njime. Obično ne volim ovakve razgovore – dodao sam na kraju.

Vještina gađanja, čini se, meni je prirođena jer nikada nisam osobito nastojao biti dobrim strijelcem. Budući da sam radio kao šerif, bilo je neizbježno da s vremena na vrijeme koristim prirođeni dar da provodim zakon. Na Zapadu je, dakako, važnije biti dobar revolveraš nego dobar šerif.

– Zašto si se prihvatio ovoga posla, Mike? – rekao sam iznenada.

– Vjerujem u zakon – odvratio je jednostavno. – I u šerifa.

Morao sam priznati da su me se njegove riječi duboko dojmile.

Ustao sam.

– Malo ću prošetati gradom i protegnuti noge.

»Alamo« je bio tiši i prazniji no ikada u to doba noći. To sam rekao i barmenu kada sam naručio pivo.

– Svi su se Teksašani sakupili u »Bull's Headu« – reče on. – Istina, ovdje ima Kanzašana, i ljudi iz drugih krajeva, ali svi oni zajedno ne čine ni polovinu Teksašana, koliko ih imamo u gradu.

– Gdje je Nell? – upitao sam otpivši gutljaj piva.

– Gore – zatim dometne – odmara se.

Ošinuo sam ga pogledom i uputio se prema stolovima za kartanje. Bill je gubio i mnogo griješio što je bilo neobično za njega.

Vratio sam se do šanka.

– Uh... oh – promuca Roy gledajući u vrata.

Četiri... pet... šest muškaraca ušlo je u salun. Prvo sam pogledao kako nose oružje i odahnuo. Nisu revolveraši. Revolveri su im obješeni suviše visoko. Zaključio sam da su vjerojatno Teksašani.

Što traže ovdje?

Prišli su baru i naručili pivo. Ja sam stajao podalje od njih i motrio ih krajem oka.

Jedan se gost približi baru i pri tom slučajno gurne visokog Teksašanina. Ovaj kao da je samo to čekao. Munjevitom se brzinom okrene i udari čovjeka da je odletio sve do kartaških stolova. Šestorica kauboja grohotom su se smijala dok su im prilazila još dva gosta. zaci-jelo prijatelji onoga prvoga.

Začas je u salunu zavladao metež.

Zato su Teksašani došli ovamo, pomislio sam. Poslani su da započnu tučnjavu i unište »Alamo«.

Izvukao sam revolver u želji da spriječim tučnjavu u začetku, ali me netko snažno udario po ruci. Revolver mi ispadne na pod.

Zgrabio sam prazni vrč i njime udario jednog Teksašanina u glavu. Stropoštao se na pod ne dajući od sebe glasa. Ostala petorica prihvatila su izazov igrača pokera. Dvojica su opazila što se dogodilo njihovom prijatelju.

– Pomoćnik šerifa – poviče jedan zadovoljno i obori se na mene. Sagnuo sam se i zamahnuo desnicom. Udario sam ga po bradi tako da se srušio na pod, a drugoga je Roy pogodio bocom viskija.

Nakon toga zavladao je sveopći metež. Nije se više moglo reći tko koga udara, ali negdje u sredini meteža vidio sam Billa Hickoka. Pokušao sam se domoći svoga revolvera, ali me je netko zgrabio otraga i žestokim udarcem odbacio na kartaški stol. Ustao sam i krenuo prema Billu upravo u trenutku kada je jednoga Teksašanina snažno udario u bradu. Čovjek poleti prema meni. Dohvatio sam ga za ramena, okrenuo i snažno ga udario. Bill mi zadovoljno namigne. Uto ga netko pogodi u želudac. Vidio sam kako pada preko nečijeg tijela, ali mu nisam mogao pomoći.

Sve dotle šteta u Nellinu salunu nije bila velika. Znao sam da je krajnje vrijeme da zaustavim tučnjavu. Samo kako? Revolver mi je negdje iza šanka na podu...

Pogled mi zapne za Nell koja je silazila niza stube u blještavoj plavoj haljini, ljepša no ikad, s golemim revolverom u ruci.

– Nell! – viknuo sam.

Nakon kraćeg vremena me je ugledala i dobacila mi revolver.

Ispalio sam metak u strop. Istoga časa u salunu je zavladao tajac. Svi kao da su se ukočili u pola pokreta.

– Dosta je, čujete li? – zagrmio sam. – Tučnjava je završena.

Ljudi su bez riječi ustajali s poda, brišući krv s lica. Najlošije od svih prošli su Tekšašani. Ma koliko snažni, bili su brojčano slabiji.

– Roye – dobacio sam barmenu – potraži moj revolver. Sa svojim u jednoj, a s Nellinim revolverom u drugoj ruci obratio sam se Tekšašanima. – Odnosite svoga prijatelja i gubite se odavde.

Bill se uspravi. Ispod desnog oka imao je modricu.

– Recite Coeu da vaš pokušaj nije uspio! Vidim li još koga od vas u gradu poslije ovoga, pucat ću bez milosti i upozorenja – njegov glas snažno se zaorio salunom.

Ljudi su se pokupili bez riječi, a ostali su počeli pospremati stolove.

– Moglo je biti i gore – rekla je Nell s uzdahom.

– Ne, nije. – Bill je pogledom pretraživao pod.

– Što tražiš? – pitao sam začuđeno.

– Karte koje sam imao u ruci kada je započela tučnjava odvratila suho. – Do vraga, imao sam najjače karte!

XXX

Stanje u salunu se normaliziralo začuđujućom brzinom. Ljudi su se ponovo vratili kartama, a ja sam potražio doktora jer mi se posjekotina na obrazu ponovo otvorila.

– Da sam je vidio prije, bio bih vam sašio ranu, pa bi zarasla bez ožiljka – govorio je doktor Evans.

– Meni ožiljak nimalo ne smeta, doktore.

– Drago mi je da ste svratili do mene, gospodine Adamse – nastavio je doktor čisteći ranu. – Kao član Gradskog vijeća moram s vama razgovarati.

– O čemu? – pitao sam začuđeno.

– O šerifu Hickoku – odvrati on. – Vijeće smatra da Hickok ne bi trebao i dalje biti naš šerif.

– Zašto?

– Ne slažemo se s njegovom politikom, a osobito nam smeta njegov odnos prema gospodinu Coeu. Njegova želja za osvetom može samo škoditi gradu.

– Zašto meni govorite sve ovo?

– Jeste li za čašicu konjaka? – ponudi me on umjesto odgovora. Dok je točio piće, pitao sam se zašto tako obrazovan čovjek poput Evansa radi u jednom od najdivljijih gradova Zapada.

– Koliko smo čuli, i vi ste radili na strani zakona, gospodine Adamse – nastavi on ugladeno pružajući mi čašu s vinjakom. – Znamo da ste poznati kao izvrstan revolveraš, ali niste ubojica.

– A Bill Hickok jest? – upitao sam podrugljivo.

– Morate priznati da se njegova slava temelji više na njegovoj vještini revolverom nego na njegovim sposobnostima kao šerifa. S druge strane vi...

– Možete li prijeći odmah na stvar, doktore? – rekao sam mršteći se.

– Želimo da vi budete šerif Abilene, gospodine Adamse – reče on kruto, očito nezadovoljan što ga prekidam.

– Ako odbijem?

– Morat ćemo pronaći nekoga drugoga. Istina, to će potrajati neko vrijeme, a dotle će Hickok obavljati dužnost šerifa. Željeli bismo da prihvatite našu ponudu kako bismo što prije smijenili Hickoka.

– Hvala vam na piću, ali neću prihvatiti vašu ponudu. Bill Hickok je moj prijatelj. To je jednostavno nemoguće. – Shvaćam gospodine

Adams i cijenim vašu odanost prema prijatelju. Laku noć!

Abilene je želio dati otkaz Billu Hickoku. Možda građani smatraju da je za grad važniji Phil Coe i prihod od njegova saluna. Ili je Phil Coe tako utjecajan da može natjerati Gradsko vijeće da otpusti šerifa.

Odlučio sam da ne govorim Billu što Gradsko vijeće namjerava. Barem ne još dok se sukob s Coeom ne završi.

XXXI

Idućeg je jutra Hickok sazvao pomoćnike.

– Sutra počinje sajam, momci – rekao nam je svima. – Nas četvorica moramo održati red u gradu.

– A što ćemo sa zatvorenikom? – upita Carson.

– I mene on brine. – prizna Bill. – Ako Coe namjerava izbaviti svog čovjeka, pokušat će to danas ili sutra dok smo zauzeti.

– Coe? – javi se Carson. – Zašto svi optužuju samo njega?

– A tko bi drugi želio osloboditi zatvorenika?

– Što je s ona tri kauboja koja si ti, Clinte, ubio? Coe je rekao da ništa s njima nije imao.

– A ti mu vjeruješ? – upita Williams prezrivo.

– Slušaj... – Carson bijesno skoči, ali ja sam se umiješao.

– Ja mu vjerujem – rekao sam Mikeu. – Kauboji su se opili i stupili u akciju prije nego što je Coe to želio. No večeras i sutra salun će mu biti pun Teksašana, te će lako naći nekoliko dobrovoljaca da provale u zatvor.

– Slušajte! – vikne Bill. – Od večeras važi novi propis. Tko god ispali metak u gradu, bit će uhapšen. Očekujem da ga svi primjenjujete.

– Ako prekršitelj ne želi drago-voljno poći u zatvor?

– Povest ćete ga silom – odreže Bill strogo. Ustane. – Hajdemo na posao. Grad se upravo budi, a budan će ostati do prekosutra. Carson, ti ćeš prvi dežurati ovdje. Mike će te zamijeniti za četiri sata.

Williams je krenuo u obilazak ulica, a ja i Bill smo zastali na pločniku.

– Možda si pogriješio u vezi s Carsonom, Clinte – reče Bill.

– Kako to misliš?

– Da je on zaista Coeov čovjek, mogao je odavna pustiti Landonu na slobodu.

– Ne mislim da Coea brine Landonova sudbina. On lovi tebe, Billa. Time što je svoga čovjeka zaposlio kod tebe, lakše će ostvariti svoj naum.

– Možda – progunda Bill. – Idem u »Alamo«, a ti prošetaj malo gradom da im pokažeš svoju snagu. Možda će ih to smiriti.

Da, snagu, pomislio sam hoda-jući praznim ulicama. Dva pomoćnika od kojih jedan jedva može pogoditi zid ambara. Opazio sam natpise i zastave povodom stočnog sajma. Uputio sam se u »Bull's Head« da objavim svima novi šerifov propis.

– Vrlo si hrabar što dolaziš ovamo – nasmiješi se barmen.

– Ja predstavljam zakon, sinko – odvratio sam hladno – i idem kamo god zaželim.

– Želiš li pivo? – upita me vjerojatno spreman da mi kaže kako me neće poslužiti.

Nisam mu pružio to zadovoljstvo.

– Budem li ga želio, poći ću u »Alamo« gdje poslužuju pivo a ne teksašku pjenu.

Govorio sam glasnije no što sam namjeravao, jer mi je barmen počeo ljutiti.

– Imate li vi nešto protiv Tek-sasa? – upita me nečiji glas iza leđa. Okrenuo sam se i našao oči u oči s tri kauboja.

– Ako niste vješti u baratanju revolverom, ne bih vam savjetovao da ih potežete – rekao sam hladno, vidjevši kako su im ruke na opasačima. – Mogli biste stradati sva trojica.

Neko su me vrijeme promatrali bez riječi.

– Mislim da je bolje da se vratimo za stol – javi se najniži od trojice.

– Imaš pravo, prijatelju – pohvalio sam ga.

Okrenuo sam se zatim barmenu koji nije bio zadovoljan razvojem događaja. Žalio je što me Teksašani nisu sravnili sa zemljom.

– Kaži svome gazdi da za vrijeme stočnog sajma važi novi zakon. Tko god bude uhvaćen da puca u gradu, bit će uhapšen. Postaraj se da to saznaju svi gosti koji zalaze ovamo.

– To je besmisleno – procijedi on.

– Prenesi poruku Coeu. Reci mu da ćemo osobitu pažnju obratiti na »Bull's Head« dok sajam ne bude završen.

XXXII

Još je bilo rano, a kako sam iduća dva dana trebao biti vrlo zauzet, odlučio sam posjetiti Allie.

– Dobro jutro – pozdravio sam je. Stajala je za pultom i čudno me promatrala.

– Dobro jutro, Clinte. Čini se da si bio zauzet u posljednje vrijeme.

– Zaista jesam, Allie. Žao mi je ako...

– Ne moraš se ispričavati, Clinte – prekine me ona. – Ja sam glupo reagirala.

Ne, nije bila glupa. Bila je to hrabra mala djevojka koja je nedavno prerasla u ženu i koju još muče razne sumnje.

– Želio bih da provedemo nekoliko sati zajedno – rekao sam nježno – jer će mi idući dani biti izuzetno naporni.

– Za pet minuta – rekla je i zacrvnjela se što je tako otvorena. Odlepršala je u svoju sobu, a na nježno mjesto stao je Homer.

– Lijepa djevojka – rekao sam, a on odsutno kimne.

– Čini se da jest.

Zaključivši da je prošlo pet minuta, uputić sam se u Allienu sobu.

Ležala je u krevetu pokrivena plahtom do brade. Sudeći po obrysima tijela, zaključio sam da je posve naga.

– Još sam stidljiva – reče ona kao da se ispričava.

– Proći će to, dušo – rekao sam nježno.

Premda je navukla zavjese, u sobu je prodirala dnevna svjetlost. Ovoga puta njezin će doživljaj biti posve drukčiji no prvi put.

Razrogačenih me očiju promatrala kako se svlačim.

– Tako... tako si snažan... i lijep – mucala je zaneseno.

– Ti si lijepa – odvratio sam muklo odgrćući plahtu.

Grudi su joj bile čvrste i okrugle, koža bijela i meka poput baršuna. Drhtala je poput uplašene ptice dok sam je privijao u zagrljaj. Zatim sam sagnuo glavu i tijelo joj obasipao nježnim poljupcima. Uvijela se i stenjala milujući me.

XXXIII

Prije odlaska Allie me čeznutljivo pitala:

– Možemo li se vidjeti ponovo, Clinte? Uskoro?

– Ne znam što će nam donijeti idući dani, dušo. Vidjet ću.

– Pretpostavljam da ćeš uskoro otići odavde – rekla je tužno.

– Da, uskoro – odvratio sam blago.

Otišao sam najprije do staje da pogledam Dukea. Razgovarao sam s konjušarem Natom, kad sam ih ugledao.

Tri kauboja, skitnice s oružjem uperenim ravno u mene.

– Mene tražite? – nastojao sam da mi glas zvuči mirno.

– Tako je, pomoćniče šerifa – dobaci podrugljivo jedan od trojice. – Eddie – obrati se svome prijatelju – pobrini se za starca. Mogao bi pozvati pomoć.

Eddie udari Nata drškom revolvera po čelu i ovaj se sruši na pod.

– Ako ste ga ozlijedili, platit ćete mi to – procijedio sam kroza zube.

Razbojnik se nasmijao i zamahnuo revolverom prema meni. Šešir mi je donekle ublažio udarac tako da sam pao na koljena, a Eddie mi je za to vrijeme oduzeo oružje. Odbacio ga je negdje iza sebe.

Na trenutak sam se možda onesvijestio, ali sam ubrzo došao k sebi.

– Eddie, ti i Danny ćete obraditi pomoćnika – govorio je vođa trojke. – Coe ne želi njegovu smrt, ali ga želi izbaciti iz igre za neko vrijeme... na primjer ova dva dana.

»Dva dana« zvonilo mi je u glavi. Ozljede koje će me onesposobiti dva dana, mogu me stajati života. Želio sam im to reći, ali nisam smogao snage.

Eddie, ili je to bio Danny, zadao mi je prvi udarac. Od svih mjesta izabrao je baš moje bolno rebro tako da sam se skvrčio od bola.

– Hej, Ace, ovaj je momak pao od samo jednog udarca. – Jesi li siguran da je to onaj pravi?

Da sam mogao, odgovorio bih mu da su izabrali krivoga.

– On je – odreže Ace, potopivši sve moje nade.

– Možda ti samo glumiš? – jedan od napadača klekne i zagleda mi se u lice.

Naglo sam se uspravio i udario ga desnicom posred lica. Dakako, morao sam to uraditi da dokažem da Ace ima pravo.

– Do vraga, nos mi krvari – pročišta razbojnik.

– Rekao sam ti da je to onaj pravi – slavodobitno će Ace.

Uspravio sam se da bih dobio udarac u lice, a zatim se sve odvijalo kao u nekoj magli. Neko su me vrijeme tukli, a zatim su udarci prestali padati po mome tijelu. No ja sam i dalje čuo kako se netko tuče.

Pokušao sam otvoriti oči. Ležao sam na slami, a nedaleko od mene jedan je gorostas mlatio moja tri napadača.

Kada je borba bila završena, div se nagnuo nada mnom. U djeliću sekunde prepoznao sam nadzornika Moosea.

– Hej, prijatelju, uvijek izazivaš gužvu – rekao mi je smijući se.

Pokušao sam mu odgovoriti, ali uzalud.

– Ostao si bez daha, a? – upita on sažaljivo. – I tvoji prijatelji, također? Hej, imate li liječnika u gradu?

Nekako mi je pošlo za rukom da mu kažem gdje je liječnik.

– Odnijet ću najprije tebe, a zatim konjušara. – Sagnuo se i uzeo me u naručje. Iznenadan pokret protresao mi je glavu i ja sam se onesvijestio.

XXXIV

Probudio sam se i pogledao oko sebe. Bio sam se u svojoj hotelskoj sobi okružen sa tri osobe.

– Opet ste upali u nevolju, gospodine Adamse – govorio je doktor Evans blago. – No nakon kraćeg odmora sve će biti kako valja.

– Tko me donio ovamo? – upitao sam slabim glasom.

– Jedan gorostas te donio u hotel – javila se Allie. – Rekla sam mu da te donese ovamo, a potom ga poslala po liječnika.

– Ja sam ga opazila kako te nosi ulicom – javila se sada i treća osoba, Nell Virdon – pa sam požurila ovamo da vidim jesi li živ.

Allie i Nell u istoj sobi. Smiješno, ali to je bilo sve o čemu sam sada mogao razmišljati.

No njih dvije nisu izgledale nimalo zabrinuto.

– Bit će mu potrebna njega – rekao je doktor kad je očistio sve rane.

– Bez brige, doktore, mi ćemo se za to pobrinuti – rekla je Nell, a Allie je potvrdila glavom.

– Čini se da vas ostavljam u dobrim rukama – promrmlja doktor Evans i uputi se prema vratima.

Veći dio dana sam proveo u snu, povremeno se budeći. Uvijek je nada mnom bdjela jedna od njih dvije. Allie ili Nell.

Izmjenjivale su se neprekidno.

– Gdje je Bill? – upitao sam jednom Allie.

– Vjerojatno u salunu. Bio je ovdje jednom, no ti si spavao.

– Je li sve u redu? – pitao sam zabrinuto.

– Rekao je da je poklopac još na mjestu, ali da ne može sam na njemu sjediti. Što to znači?

– Znači da moram ustati i opasati... – u glavi mi se zamutilo te sam stao u pola rečenice. – svoj revolver! – kriknuo sam zatim. – Gdje je?

– Pst, mir, eno ga na stoliću – rekla je sa smiješkom. – Nećeš ustati, prije jutra Clinte Adamse.

– Donesi mi revolver, neka bude ovdje nadohvat ruci – tražio sam uporno.

– Dobro, samo ako obećaš da nećeš ustati.

– Obećajem, obećajem – govorio sam poput dječaka. – Samo mi daj revolver.

– Oh, vi muškarci – govorila je Allie, stavljajući revolver na noćni ormarić pokraj moje glave. – Više volite oružje nego žene.

– Dušo – rekao sam tiho gledajući je u oči – žena čini muškarca sretnim, a revolver mu spašava život.

XXXV

Ujutro se Nell našla uz moje uzglavlje.

– Kako se osjećaš? – pitala je zabrinuto.

– Sve me boli, ali osjećam se mnogo bolje.

– Donijela sam ti jaku crnu kavu. Hickok kaže da su tvoji napadači pobjegli. Nat je dobro, samo ga glava malo još boli. Doktor kaže da su tebe tukli po cijelome tijelu. Zahvaljujući Mooseu ostao si živ rekla je Nell.

– Kamo je on otišao?

– Pošto se uvjerio da si ti zabrinut, pošao je na sajam da se malo zabavi.

– Sajam! Danas je počeo – uzviknuo sam uspravivši se u krevetu. Odložio sam šalicu na noćni ormarić. – Moram pomoći Billu.

– Slušaj, Clinte, najprije doručuj. Osjećat ćeš se bolje – posavjetova me Nell. – Ja moram natrag u salun. Poslat ću ti Allie s jelom.

– Kako se vas dvije slažete, Nell? – upitao sam oklijevajući.

– Dobro. Zašto ne bismo? – ona začuđeno podigne svoje lijepo oblikovane obrve. – Oh, misliš zato što smo te podijelile? Odmahnula je glavom. – Vi, muškarci! Ne, Clinte, nismo mi suparnice. Postale smo prijateljice, a opstat ćemo to i nakon tvoga odlaska.

– To mi je drago – rekao sam iskreno.

– Tako je. Bolje ćemo te se sjećati ako se i dalje budemo družile.

– Kaži Billu da ću mu doći pomoći da drži poklopac – rekao sam značajno.

– Kako se osjećaš? – upita me Allie nedugo zatim noseći na rukama poslužavnik s bogatim doručkom.

– Odlično, kad vidim tebe i taj poslužavnik – rekao sam zadirkujući je i prionuo jelu.

– Po drugi me put neguješ i spašavaš – rekao sam između zaloga.

– Ovoga puta nisam bila sama – ispravila me Allie. – Pomogla mi je Nell.

– Vidim da se vas dvije dobro slažete – rekao sam sa smiješkom.

– Odlično. Imao si pravo kada si rekao da imamo mnogo zajedničkog – nasmiješila mi se ljupko,

a ja sam se uvjerio da je Nell govorila istinu.

– Drago mi je što je tako.
– Nell mi je rekla da želiš ustati i pomoći šerifu.

– To je moja dužnost, moj posao – objasnio sam mirno. – Osim toga, Bill mi je prijatelj, Allie.

– A to je ono što je važno, zar ne? – upita ona.

– Tako je. Nemam mnogo prijatelja.

– To je tužno.

– Takav je život nas lutalica. Mnoge prijatelje izgubiš, a nemaš vremena da stekneš nove.

– Što je sa mnom... i s Nell?

– Uvijek ću vas se sjećati kao drage – rekao sam nježno je pomicajući po obrazu. – A sada se mići, moram ustati.

Ustao sam, a ona mi je dodavala odjeću.

– Koliko si ljudi ubio, Clinte? – upitala je iznenada. – Oh, ne moraš odgovoriti na to pitanje. Žao mi je što sam ga postavila.

Položio sam joj ruke na ramena.

– Samo pitaj, Allie! Morao sam ubiti neke ljude u toku svih ovih godina. Mislim da sam prestao nositi značku baš zato što nisam više želio upotrebljavati revolver. Njega mogu upotrijebiti i bez značke.

– Zašto nisi skinuo revolver umjesto značke?

– To je naivno pitanje, dušo. Da sam to uradio, bio bih mrtav.

Stavila mi je ruke na grudi.

– Kako je to tužno – rekla je po drugi put.

Zagrlio sam je i privio uza se.

– Jest, dušo. Ali ne može biti drukčije.

– U posljednje vrijeme sve te češće zatičem u krevetu, a lijepa te djevojka njeguje – reče Bill zadirkujući.

– Radije bih da me ne mora njegovati – odvratio sam trljajući bolna rebra. – Kakva je situacija u gradu?

– Čekaj dok padne mrak.

– Bili smo u salunu »Alamo«, a Bill je zauzeo svoje uobičajeno mjesto, leđima okrenut zidu. Ruka mu je bila puna karata.

– Sjedni – ponudi mi stolac nasuprot sebi.

– Radije ću ostati na nogama. Umorio sam se od sjedenja i ležanja.

Bill se nasmije.

– Vidio sam Coea u prodavaonici kad samo dolazio ovamo – reče slažući karte. – Možda je još ondje.

– Ako odem onamo, mogu uraditi samo jedno. Primio sam previše udaraca da bih mogao uraditi bilo što drugo. No nije li na kraju to neizbježno?

Odložio sam praznu čašu na stol.

– Pazi da te ne ubije, čuješ li? – dobaci Bill. – Trebat ću te još noćas.

Zastao sam u blizini uličice pored koje će Coe morati proći kad se bude vraćao iz trgovine. Neprekidno sam masirao bolna rebra i opipavao čvoruge na licu da ne bih promijenio odluku.

Naposljedku sam ga ugledao. Nosio je mali paket. Zgrabio sam ga za ruku i povukao u slabo osvijetljenu uličicu.

– Što do ...

Paket mu je ispao iz ruke. Rastvorio se, ali nisam mogao vidjeti što je u njemu, jer je još bio pokriven papirom.

– Adams! – krikne Coe kad me prepoznao.

Iznenaden si što me vidiš, Coe? – upitao sam i zamahnuo desnom rukom. Pogodio sam ga u čeljust. Bolno je jauknuo.

– Ti si lud! – mucao je gledajući krv što mu je počela kapati na ruku.

– Da, lud sam od bijesa – govorio sam udarivši ga ljevicom tako snažno da je odletio do zida.

– Proklet bio, Adamse – psovao je odmičući se od zida i zamahujući rukom prema meni. Sagnuo sam se na vrijeme da izmaknem njegov udarac, a zatim ga dvaput udario u rebra. Želio sam da osjeti bol.

– Uh! – zastenjao je.

– Mislio da su me tvoji ljudi zauvijek izbacili iz igre, zar ne, Coe?

– vikao sam bijesno, snažno ga udarajući. – Još sam živ i sposoban za tučnjavu, Coe. Pomagat ću Hickoku dok god to bude od mene tražio – jednim sam mu udarcem rasjekao obraz. – Upamti to!

Zamahnuo sam šakama u namjeri da mu zadam još nekoliko udaraca, ali sam u posljednji čas odustao. Pao je na zemlju, rasječene usnice i krvavih obraza, držeći se za trbuh. Zaključio sam da je to dovoljno.

Okrenuo sam se i pošao prema glavnoj ulici. Za to malo zadovoljstva što sam osjetio dok sam ga mlatio, navukao sam na sebe njegovu mržnju. Toga sam bio svjestan.

Ako ove noći dođe do konačnog obračuna, znao sam da ću ga morati ubiti, ili će on ubiti mene. Na zemlji sam opazio paket što ga je Phil Coe nosio u ruci. Nogom sam razgrnuo papir i ugledao cvjetovima ukrašenu muzičku kutiju

koju je vjerojatno kupio za svoju prijateljicu, a sada će svirati uspavanku njemu samome.

XXXVII

Satima poslije toga hodao sam glavnom ulicom, dok je Mike Williams patrolirao susjednom. Tom Carson je čuvao zatvor, a Bill je sjedio u »Alamu«. Spuštao se mrak. Očekivali smo Coeovu akciju svakoga časa.

Ušao sam na trenutak u »Alamo« i opazio Nell Virdon. Sišla je ranije no obično. Opazivši me, trгла se i žurno mi prišla.

– Čula sam da si ustao – rekla mi je prijekorno. Bila je zaista lijepa u ružičastoj svilenoj haljini duboka izreza. – Ne slažem se s tim. Trebao si još ostati u krevetu.

– Je li to poziv? – rekao sam sa smiješkom.

– Ne, magarče, to je moj prijateljski savjet. Ako ga ne prihvaćaš to je tvoja stvar – rekla je ljutito i okrenula mi leđa.

Pitao sam se zašto je tako uzrujana.

– Pivo, Roy – rekao sam barmenu.

– Gazdarica je večeras nervozna. Još je nikada nisam vidio tako napetu. – rekao je Roy.

Potvrdio sam glavom. Ako je uzbuđena zbog mene, trebao bih joj biti zahvalan, a ako je nešto drugo posrijedi, želio bih znati što je to.

Pogledao sam prema Billu. Gleđao je i on u mene, ali kao da me nije vidio. Pitao sam se može li me uopće vidjeti.

Coe priprema završnu predstavu kad se spusti noć, što, dakako, ne ide u prilog Billu. Zna li Coe da Bill ima teškoća s vidom?

Možda zna, a možda i ne zna. Njih dvojica nisu često zajedno da bi to Coe mogao otkriti.

Izašao sam iz saluna i krenuo prema gradskoj staji.

– Kako si, Nate? – pitao sam starog konjušara. Staja je bila puna konja, ali moj se Duke nije ni s' jednim od pridošlica gurao. Bio sam zahvalan starome konjušaru za tu brigu. Imao je zavoj oko glave, ali je bio dobro raspoložen.

– Potrebno je više od jednog udarca u glavu da se staroga Nata izbaci iz igre – rekao je veselo.

– Žao mi je, Nate. Oni su ljudi mene tražili, a ne tebe. Ti si im se slučajno našao na putu.

– Do vraga, čovječe, ne ispričavaj se! Nije to tvoja greška – uvjeravao me on. – Kako se osjećaš? Čini se da su te dobro isprebijali.

– Dobro sam, Nate.

– Slušaj, pronašao sam jedan dobar stari revolver. Ako budeš trebao pomoć, samo mi javi.

Položio sam mu ruku na rame.

– Hvala ti, Nate. Upamtit ću to. Kako je moj Duke?

– Odlično. Kako vidiš, ostao je u svome odjeljku i bez društva, premda su svi ostali krcati konjima – Nat će ponosno.

– Hvala ti, stari druže.

Poslije sam nastavio obilaziti ulice. Posjetio sam i šerifov ured čim se spustio mrak. Tom Carson je sjedio za šerifovim stolom, nervozno se poigravajući revolverom. Žurno ga je spustio u korice kad je mene ugledao na vratima.

– Što želiš? – upita me oštro.

– Samo provjeravam je li sve u redu, Carstone – rekao sam hladno. – Zašto si tako nervozan?

– Nisam – porekao je odlučno.

– Samo me smeta ovo čekanje. Nešto će se zacijelo dogoditi.

– To znači da si nervozan – objasnio sam mirno.

– Do vraga, Adamse – zareža i naglo ustane.

– Do skorog videnja – dobacio sam mu podrugljivo i krenuo prema vratima zadovoljan spoznajom da ga se lako može izazvati i uznemiriti.

Glavna je ulica bila osvijetljena bakljama kako bi se sajam mogao nastaviti i uvečer. Zvuci glazbe dopirali su s više strana.

S iznenađenjem sam ustanovio da nitko još nije zapucao u gradu, tako da nije bilo ni uhapšenih.

Zastao sam u blizini »Alama«, promatrajući rijeku prolaznika, posjetioce sajma. Većinom su to bili kauboiji. Teško je reći jesu li svi Teksašani.

Iznenada se kroz sveopću galamu začuo pucanj. Zatim još jedan, pa još nekoliko. Očito se pucalo iz raznog oružja.

Pokušao sam odrediti gdje se puca. Mike Williams mi se pridruži.

– Odakle dolaze?

– Ne znam – promrmljao sam zureći u mrak.

Čekali smo da čujemo još koji pucanj. Ubrzo smo čuli dva pucnja iz jednog revolvera.

– Čini mi se da se puca ondje – Mike pokaže prema sjevernome dijelu grada.

Konjušnica, proleti mi kroz glavu.

– Duke – promrmljao sam glasno.

– Što?

– Hajdemo – rekao sam i potrčao.

Bojao sam se za Dukea. Coe je pokušao onesposobiti mene, ali kad to nije uspio možda je odlučio osvetiti mi se na drugi način.

Ako utvrdim da je mome konju nanesena ozljeda, nitko me neće spriječiti da pronađem Coea i ubijem ga.

– Kamo idemo? – pitao je Mike.

– U konjušnicu – objasnio sam kratko. – Moramo provjeriti je li stari Nad dobro. Možda nam on može reći odakle dolaze pucnjevi – dodao sam dok smo trčali.

Kad smo se približili konjušnici, ugledali smo Nata na ulazu s revolverom u ruci. Vrata staje bila su širom otvorena.

– Nate, jesi li dobro?

– Jesam. Čuo sam pucnjeve.

– Duke?

– I on je dobro – umiri me starac.

– Odakle dolaze pucnjevi? – umiješa se Mike.

– Negdje iza konjušnice – reče starac. – Nisam se usudio poći onamo.

– Ostani ovdje, mi ćemo poći iza staje da vidimo što se događa.

Izvukavši revolver, lagano sam se približavao stražnjem dijelu staje, a Mike me pratio u stopu.

Čuli smo najprije glasove, a zatim korake. Netko je trčao, bolje reći bježao. Zagledali smo se u mrak naprežući oči da razaznamo obrise.

– Vidiš li išta? – upita Mike.

– Ne, ništa.

Izbili smo na čistinu iza staje s revolverima u ruci, ali nismo našli nikoga.

– Netko je maločas bio ovdje – rekao sam Mikeu šapatom. – Čuo sam glasove.

– Mladić kimne glavom. Čuo je i on.

– Pobjegli su – zaključi.

– Ali zašto? – pitao sam glasno. – Zašto su pucali?

– Možda su se bojali da će biti uhapšeni – reče Mike.

– Pođi prema onim kućama tamo, možda naideš na trag – predložio sam – a ja ću se vratiti u konjušnicu.

– Dobro. Vidjet ćemo se ispred saluna.

– U redu.

Nat je u ruci grčevito stezao stari revolver.

– Nat! – viknuo sam oštro.

– Nebesa – naglo je spustio oružje. – Gotovo sam te ubio – promuća uzbuđeno.

Ljutito sam zurio u mrak. Do vraga, zašto su pucali pa pobjegli. Nagonski sam osjećao da nešto nije kako valja, a nisam mogao shvatiti što. I tada sam se sjetio. Znao sam zašto su pucali.

Da nas zavaraju i odmame na drugo mjesto. Nadmudrili su nas, zaključio sam ljutito. Odvukli su nas iz glavne ulice, udaljili od saluna i Billa Hickoka.

XXXVIII

Tek što sam shvatio što se dogodilo, čuo sam pucnjavu iz glavne ulice. Moje su se sumnje pokazale opravdanim, mislio sam dok sam trčao prema salunu, nadajući se da neću stići prekasno.

Kad sam skrenuo u glavnu ulicu, vidio sam da se njome kreće povorka ljudi, od kojih je polovina nosila upaljene svijeće. Ulica je, zahvaljujući tome, bila izvrsno osvijetljena, što me navelo da povjerujem kako Coe ne zna za Billove smetnje s vidom.

Na čelu povorke bio je Phil Coe. Čuo sam kako neprekidno izvičuje:

– Za Teksas! – potičući Tekšane da galame i pucaju.

Još nekoliko kuća razdvajalo me od saluna, kada je Bill izašao na ulicu da se suoči s gomilom.

Coe je stao, ugledavši šerifa i podigao ruku da utiša gomilu.

Moram priznati da je Bill ostavljao snažan dojam, onako visok i naočit, s rukama prekriženim na grudima, što sam smatrao ludošću a ne hrabrošću. Umjesto toga ruke su mu trebale biti uz bokove u blizini revolvera.

Kosa mu je bila čista, brkovi podrezani. Činilo se kao da se pripremio za svadbu, a ne za oružani obračun.

Srce mi se steglo kad sam opazio da žmirka. Mogao sam se samo nadati da raspozna je Coea koji je stajao na čelu povorke.

Nisam mu se pridružio nego sam stao u sjenu obližnjih vrata i čekao.

– Tko je pucao? – pitao je Bill autoritativnim glasom.

Coe korakne naprijed.

– Svi smo pucali, šerife – dobaci smiješeći se prezrivo.

Sada sam jasno vidio kockarevo lice. Još je bilo natečeno od mojih udaraca. Žalio sam što ga nisam jače premlatio da danima ne može ustati, upravo onako kako je on namjeravao mene.

– Čudno je to, Coe – javi se Bill – ti si jedini koji ima revolver u ruci.

– Mi slavimo, šerife, a nijedan nam zakon to ne može zabraniti – odvrati Coe prkosno.

– Postoji zakon protiv pucanja u ovome gradu, Coe. Možeš se smatrati uhapšenim – reče šerif oštro.

– Zar ćeš prekinuti naše slavlje, šerife? – izazovno će Coe. – Mojim se prijateljima to neće svidjeti.

– Svidjet će im se sve ono što im ti kažeš. Zato im reci da se

vrate u tvoj salon na piće, a ti ćeš mi predati svoj revolver.

Coe odmahne glavom.

– Nipošto, šerife. Siti smo tvoga šerifovanja. Mrziš Teksašane i mi to više nećemo mirno podnositi. Želimo da odmah pustiš našeg čovjeka iz zatvora.

– Ti ćeš mu se pridružiti. – Uhapšen si i spusti oružje – zapovjedi Bill.

– Ni u kome slučaju. Prije ću te vidjeti mrtvoga.

– Ti si izabrao – Bill slegne ramenima.

Coe je imao revolver u jednoj ruci, a druga mu je visila uz drugi revolver u koricama na boku. Bio je u prednosti prema Billu, čije su ruke bile prekrižene na grudima.

Vidio sam što se događa kao na usporenoj filmskoj vrpici. Bill je spustio ruke da bude spreman. Coe je krivo protumačio njegov pokret, pa je podigao revolver u namjeri da puca. Nisam bio siguran vidi li Bill njegov pokret, ali na sreću sluh mu je bio savršen, a tišinom ulice jasno se čulo škljocanje Philova kokota.

Promatrao sam kako Bill izvlači revolvere i istodobno poteže kokote.

Da Billu nije oslabio vid, ja ne bih bio pucao, jer je to bio obračun između njih dvojice. Nitko u gomili nije potegao revolver, no ja nisam smio riskirati.

Potegao sam revolver kad i Bill i opalio istovremeno. Pucnjevi su nam se stopili u jedan tako da nitko nije mogao reći da se pucalo dvaput.

Moj je metak pogodio Coea u grudi. Kockar je pao na leđa, ispustivši revolver na zemlju. Nisam tada još znao kamo se zario Billov metak. Jedno je bilo sigurno, zaklju-

čio sam s nevjericom na licu. Ne samo da nije pogodio Coea, već nije pogodio nikoga u gomili. Sasvim je promašio.

Gomila je stajala šutke, a s lica prisutnih nestalo je obijesna raspoloženja. Čini se da nitko nije bio spreman izazvati šerifa. Coe je ionako bio mrtav.

— Vratite se u »Bill's Head« — vikne Bill. — Kuća vas časti pićem. Idite!

Ljudi su počeli odlaziti većinom prema salunu. Spremio sam revolver u korice, ali Bill je još svoj držao u ruci. Čuo je nekoga kako dolazi ulicom i munjevito se okrenuo, spreman da puca.

Prepoznao sam Mikea Williamsa. Zacijelo je čuo pucnjavu i dotrčao u pomoć.

Suviše kasno sam shvatio da ga Bill vjerojatno neće prepoznati jer je bio u mraku. Bill je samo razaznao obrise čovjeka koji u ruci drži revolver.

— Bille! — kriknuo sam — nemoj...

Pucanj se stopio s mojim krikom. Opazio sam kako se Mikeovo lice grči s izrazom nevjerice. Mlađić se uhvatio za grudi, a zatim bez glasa pao na zemlju. Bio je mrtav prije nego što sam došao do njega.

Sagnuo sam se i okrenuo ga na leđa. Zatim sam pogledao Billa. Lice mu je bilo kao isklesano iz kamena dok je zurio u prijatelja koga je upravo ubio.

Zaurlao je poput ranjene zvijeri i potrčao prema Coeu. Ispalio je još dva metka u mrtvo tijelo svoga neprijatelja. Zatim je nastavio prema »Bull's Headu«.

Ušao sam u salun, opazivši da se prostorija prazni. Ljudi su uplašeno uzimali pred razjarenim šerifom.

— Hickok je poludio. Uništiti će cijeli salun — obrati mi se barmen uplašeno.

Stajao sam na ulazu i promatrao Billa. Srušio je gotovo sve stolove u sali, porazbijao sva zrcala, a zatim počeo pucati u boce. Nijednu nije promašio. Na kraju je hladnokrvno ispalio nekoliko metaka u svjetiljku. Viski je u potocima tekao po podu, posvuda su ležale razbacane karte razbijene čaše i krhotine boca.

Bill je zaista dao oduška svome bijesu. Salun je izgledao užasno. Naposljetku je spustio revolvere u korice i hladno me pogledao.

— Hajdemo u zatvor. — Bez riječi sam pošao za njim, žaleći naprijed ubogog Toma Carsona, ako nije na vrijeme pobjegao.

Bill nogom gurne vrata svoje kancelarije. Na Carsonovu se licu zrcalilo zaprepaštenje, pomiješano sa strahom. Očito je očekivao nekoga drugoga umjesto Billa. Vjerojatno Coea.

— Gdje si bio za vrijeme pucnjave? — upitao ga je Bill glasom tako ledenim da sam osjetio jezu.

— Ja... čuvao sam zatvorenika — mucao je Carson.

— Zašto si tako iznenađen što me vidiš, Carsone? — pitao je Bill. — Jesi li umjesto mene očekivao Coea?

— N...ne... šerife, kunem se...

— Kažeš da si čuvao zatvorenika? Gdje je on, Carsone? — Bill se uputi prema ćeliji.

— On... uh... on — mucao je Carson molećivo me promatrajući. — Pobjegao je! — viknuo je odjednom kao da se tek sada sjetio. — Da, pobjegao je. Neki su kauboji provaili unutra i ja... bio sam nemoćan. N...ista nisam mogao uraditi, šerife, kunem vam se. Morate mi vjerovati!

– Reći ću ti što vjerujem, Carson – zareža Bill. – Vjerujem da si cijelo vrijeme radio za Coea i mene špijunirao. Kad si čuo pucnjavu, pretpostavio si da me je Coe ubio pa si pustio zatvorenika na slobodu. – Vjerujem da si ti trebao biti onaj koji leži mrtav na ulici, a ne moj prijatelj Mike Williams!

Carson je zaključio da ga Hickok namjerava ubiti, pa je izvukao revolver. Jamačno je želio umrijeti s oružjem u ruci, pomislio sam, promatrajući ga kako se trese od straha.

Bill nije dotakao oružje. Zgrabio je svoga pomoćnika za ruku i lupio njime o stol. Čuo sam kako Carsonu pucaju kosti. Jaučući bolno ispustio je revolver.

– Pasji sine! – grmio je Bill udarajući ga snažno po licu, grudima.

Iščupao mu je značku s grudi, uhvatio ga za ovratnik i izbacio na ulicu. Pošao je za njim, ponovo ga podigao s tla i udarao po licu sve dok ga nije unakazio.

Kad sam zaključio da je sebi dao dovoljno oduška, odvojio sam ga od poluonesviještena Carsona.

– Dosta je, Bille – rekao sam mirno.

Disao je teško, ali nije se protivio. Pogledao sam ga u oči. Bile su pune suza.

– Mike ... promucalo je bolno.

– Idi, pobrini se za nj, Bille – rekao sam blago – a ja ću srediti sve ostalo.

Trenutak me je netremice promatrao kao da nije svjestan onoga što sam rekao. Zatim kimne i krene niz ulicu.

Obratio sam se nekolicini promatrača.

– Ti dovedi liječnika, a vas dvojica podite po pogrebnika. Vi, ostali, idite kućama.

Kleknuo sam pokraj Carsona. Članak mu je bio slomljen, a lice izobličeno. Obračun je prošao, a sada je preostalo da se suočimo s posljedicama.

XXXIX

Idućega je dana Hickok zatvorio »Bull's Head«, ali sam znao da to neće potrajati. Pokazalo se da sam imao pravo. Ben Thompson je prodao salun i napustio grad, a »Bull's Head« je uskoro obnovljen i ponovo otvoren s novim vlasnikom i novim imenom.

Namjeravao sam napustiti grad idućega dana. Moj je zadatak ionako izvršen. Pomogao sam Billu prilikom obračuna i sada je vrijeme da odem. Već sam se suviše dugo zadržao na jednome mjestu.

Toga sam jutro stavio šerifsku zvijezdu na Billov stol.

– Odlaziš? – bilo je sve što je rekao.

– Uskoro – rekao sam mirno.

– Nije potrebno da više nosim značku.

– Neću imati nijednog pomoćnika – promrmljao je premda ne osobito zabrinut.

– Stavi zvijezdu starome Natu ... ili možda Royu, barmenu »Alama«, dok ne nađeš nekog prikladnijeg. Sada kada nema Coea, netko će se javiti za taj posao.

Promatrajući ga sada nitko ne bi rekao da je taj čovjek prošle noći bio napola lud od bola i bijesa. Bill je potpuno vladao sobom.

– Kamo namjeravaš poći? – upita on.

– Slegnuo sam ramenima.

– Bilo kamo. Negdje gdje je mirno. Umoran sam od pucnjave, a zaželio sam se kartanja.

– I žena, ah? – dometne on lukavo.

Kimnuo sam glavom, razvukavši usne u osmijeh.

– Da, i njih.

Ustao je i pružio mi ruku.

– Hvala što si mi pomogao, Clinte.

– Što misliš što će se sada dogoditi?

Slegnuo je ramenima.

– Gradski će oci vjerojatno ovo iskoristiti da me otpuste. Dugo već traže izliku da to urade.

– Moram se još oprostiti s dvije djevojke, pa krećem na put.

– Paziš na svoga krasnoga vranca, ah? Zaželio se zelene prerije i svježeg zraka?

– Mi obojica pazimo jedan na drugoga. Pripazi ti na sebe, Bille – Pogledao sam ga ravno u oči. – Znaš na što mislim?

– Da – osmjehnuo se kiselo – znam. I ja sam znao da nikada neće poći liječniku.

Pošto sam se rastao s njim, uputio sam se najprije u »Alamo«. Bio je bliži od hotela. U salunu sam zatekao samo Roya. Brisao je šank.

– Gdje je Nell, Roy?

– U svojoj sobi. Odlaziš? – pogleda me upitno.

– Što prije, to bolje.

– Sretno!

– Hvala, Roy.

Zakucao sam na vrata Nelline sobe.

– Tko je?

– Clint.

– Udi!

Ušao sam s osmijehom na licu, spreman da se na brzinu od nje oprostim, ali sam se ukočio opazivši jedan predmet na njenome stolu.

Bila je to muzička kutija ukrašena cvijećem i malo oštećena sa

strane. Kao da je čovjeku koji ju je kupio ispala iz ruke.

Kutija koju je Coe nosio onoga dana kada sam ga istukao!

– Došao si mi reći zbogom, zar ne? – Nell se odijevala iza paravana. – Da sam znala da dolaziš, ne bih se trudila da se odjenem – nastavila je svojim promuklim glasom.

Prišao sam stolu i podigao muzičku kutiju.

– Vrlo je lijepa – promrmlijao sam okrećući je u rukama. – Čini mi se da sam je već negdje vidio – nastavio sam prodorno je promatrajući u zrcalu.

– Zaista? – pitala je ne znajući na što ciljам.

– Da, Phil Coe ju je imao u rukama kada je od mene dobio zaslužene batine – odvratio sam nehajno prelazeći prstom preko oštećenog ruba kutije. – Pala mu je i pri tom se oštetila.

Okrenuo sam se i suočio s njenim pogledom, ne ispuštajući kutiju iz ruke.

– Znaš, pitao sam se zašto si bila tako nervozna kada si me ugledala sinoć. Mislio sam da si zabrinuta za mene, ali to nije bila istina, zar ne? Previše sam laskao samome sebi, nije li tako? Ponudila si da me neguješ samo zato što si se nadala da ćeš me tako dulje zadržati u krevetu?

– Ne, nije točno – odvratila je žestoko tresući glavom. – Zaista sam bila zabrinuta za tebe.

– Svakako, Nell. – Bacio sam kutiju na pod i zgnječio je petom. Začuli smo nekoliko slabih tonova i čekali dok nisu utihnuli.

– Clinte – prišla mi je položivši mi ruke na grudi i molećivo me promatrajući – ne smiješ šerifu reći za Phila i mene.

– Pusti me da nagadam – nastavio sam kao da nije ništa rekla.
– Phil Coe je posjedovao i „Alamo“, a ti si mu služila samo kao pravan. Da je to Hickok znao, ne bi ovdje provodio toliko vremena.

– Ubit će me! – kriknula je preplašeno. – Ne smiješ mu to reći!

Gurnuo sam je prema zidu.

– Ne brini, neću mu reći, samo uz uvjet da sjedneš u prvu kočiju što kreće iz Abilene. Ako čujem da si se ponovo vratila u ovaj grad, reći ću Billu, a onda ćeš izvući debliji kraj.

– Clinte!

Pošao je prema vratima.

– Možda ne zaslužuješ smrt – rekao sam hladno – ali sigurno ne zaslužuješ ni poljubac koji sam ti namjeravao dati na rastanku.

Allie sam zatekao na radnome mjestu.

– Clinte – rekla je nasmiješeno, pruživši ruke prema meni. Odjednom je zastala, a osmijeh joj izbljedi. Shvatila je zašto sam došao.

– Odlaziš? – rekla je tužno.

– Da, moram još uzeti svoje stvari iz sobe, Allie – odvratio sam mirno.

– Pusti me da pođem s tobom gore? – predložila je stidljivo.

Polako sam odmahnuo glavom, čvrsto joj stežući ruku.

– Ne, dušo, u tom slučaju možda ne bih nikada otišao. Još moram posjetiti nekoga, a zatim ću krenuti.

Oči su joj se zamaglile od suza.

– Nećeš me zaboraviti? Ja tebe sigurno neću. Ni sa kime mi neće biti tako kao s tobom – dodala je rumeneći se.

– Nije točno, Allie. Bit će onako kako ti budeš željela. Upamti to, djevojčice! A ja te zaista nikada

neću zaboraviti – završio sam nježno.

Nagnuo sam se preko pulta i poljubio je u usta. Uzeo sam svoje stvari i shvatio do pogrebnika. Ondje sam zatekao i liječnika koji je upravo prao ruke.

– Vidim da više ne nosite značku pomoćnika – rekao je.

– Odlazim, doktore. Moj je posao završen.

– Ne bi trebalo tako biti, to znate – rekao je ozbiljno.

– Mora biti tako – uzvratio sam mirno izdržavši njegov pogled. Naposljetku je uzdahnuo i kimnuo glavom.

– Shvaćam. Što vas je dovelo ovamo?

– Htio sam provjeriti je li se netko pobrinuo za Mikeov pogreb.

– Šerif je sve sudio i platio – umiješa se pogrebnik.

– Dakako, kad je ubio mladića – javi se liječnik.

– Bio je to nesretan slučaj – istakao sam oštro.

– Kako bilo da bilo, ubio je policajca, svog pomoćnika. Bojim se da se to nimalo neće svidjeti Grads-kome vijeću, kao ni način na koji je ubio Phila Coea. Nemojte mi samo reći da je to bio nesretan slučaj – rekao je oštro podignuvši ruku. – Upravo sam izvadio četiri metka iz njegova tijela.

Htio sam mu objasniti što se dogodilo, ali sam se ukočio.

– Četiri metka? – ja sam pucao jedanput, a Bill je poslije ispalio još dva metka u mrtvo tijelo svoga neprijatelja. Još jedan metak je ispalio prije za kojeg sam mislio da je potpuni promašaj.

Da, četiri. Čudno, doduše. Jedan od metaka nije kalibra .32.

– A ostali jesu? – pitao sam.

– Jesu. Dva su metka ušla kroz istu rupu.

Teško je reći koji je metak pogodio prije, jer su oba ušla kroz istu rupu. Drugog objašnjenja nema.

Je li to bio metak ispaljen na sreću, ili se Bill pretvara da ima teškoća s očima? Ovo potonje sam odmah odbacio. Ne, to ne bi bilo moguće.

Bill mi nije imao razloga lagati, a još manje ubiti svoga prijatelja Williamsa. Jedino objašnjenje jest da je pucao vođen instinktom i pogodio Coea u grudi.

Pitanje je samo čiji je metak prošao prije. Moj ili njegov. Da to možemo utvrditi, znali bismo tko je od nas dvojice brži.

No možda je i bolje da ne znamo.

* * *

Sve ovo dogodilo se u listopadu 1871. U studenome sam pročitao jedan članak u novinama u kome je pisalo da Divlji Bill Hickok više nije šerif Abilenea i da su mnogi saluni u gradu zatvoreni. Čitajući između redaka zaključio sam da gradski oci više nisu trebali Billa Hickoka kada je oslobodio grad od kockara i revolveraša. Sada su se zaželjeli mira, pa im više nije potreban ni šerif revolveraš, kakav je bio Bill Hickok.

Poslije toga uvijek sam sa strahom čitao novine, bojeći se da ne nađem na članak o smrti Divljega Billa Hickoka. Do danas nisam, a nadam se da i neću.

U PRIPREMI:

J. D. Hardin:
KRVAVA PRUGA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1872.- d, a za 6 mjeseci 936.- d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 3010-833-1216 »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod – Zagrebačke banke Zagreb (za »LASO«).

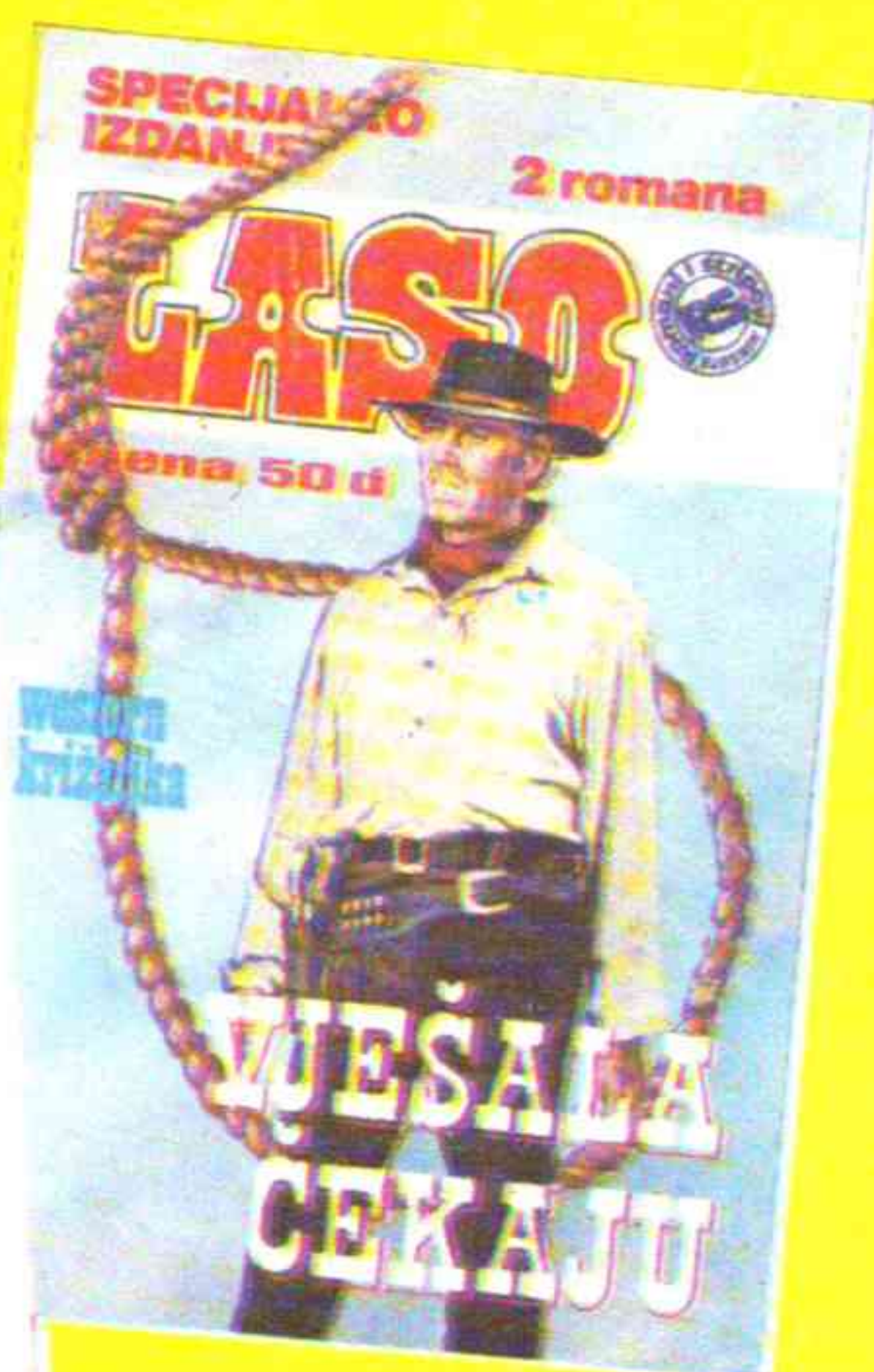
Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 30.000 d, c/b stranica 20.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

Ne zaboravite!

LASO, posebno izdanje,
nalazi se kod Vašeg
prodavača novina!